

พระไตรปิฎกธรรม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระยศสุริยวงศ์

จาก...พระธรรมสาร

พระไตรปิฎกธรรม

ภาค ๑

พระคริสตธรรมศึกษา

พระธรรมมาระโก

ภาคหนึ่ง

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์ กรุงเทพฯ 4

คำแนะนำสำหรับครู

พระธรรมมาระโก เป็นพระธรรมเล่มหนึ่งในชุดพระกิตติคุณทั้งสี่ พระธรรมมาระโกภาค 1 นี้ ผู้ศึกษาจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ และในภาค 2 จะเป็นบทเรียนซึ่งเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้นเราจึงขอให้คำแนะนำแก่ครูผู้สอน เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการสอนพระคริสตธรรมศึกษาชุดนี้ ให้มีหลักที่จะยึดได้ในการสอน และอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายดังต่อไปนี้

การเตรียมตัว

ท่านควรปฏิบัติเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ก่อนที่จะลงมือเตรียมการสอน ท่านควรจะเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยการอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการเตรียมตัวของท่าน ให้ท่านสามารถเข้าใจเคล็ดลับต่าง ๆ ของพระวาทะของพระเจ้าที่ท่านจะทำการสอนเสียก่อน

2. ท่านควรศึกษาบทเรียนโดยละเอียดถี่ถ้วน ทั้งคู่มือครูฯ และบทเรียน ที่ท่านจะแจกให้นักเรียน ท่านจะต้องพยายามศึกษาและทำความเข้าใจกับบทเรียนทุก ๆ ตอน ไม่ใช่ศึกษาเพียงผิวเผิน และศึกษาบางตอนเท่านั้น

3. ท่านควรท่องข้อควรจำของบทเรียนที่ท่านจะสอนนั้นให้ขึ้นใจ พร้อมกับหาคำตอบที่ถูกต้องสำหรับคำถามประจำบทเรียนด้วย สำหรับข้อสอนใจประจำบทเรียนนั้น ท่านควรเตรียมคำอธิบายสั้น ๆ ที่มีความหมายชัดเจน เพื่อไม่ให้นักเรียนของท่านเบื่อหน่ายในการเรียน ถ้าท่านมีเวลาท่านจะเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตของท่าน หรือของผู้อื่นประกอบข้อสอนใจด้วย จะเป็นการดียิ่ง

สรุปสั้น ๆ ก็คือ ท่านต้องศึกษาให้พบความจริงของบทเรียน และพระวาทะของพระเจ้าเสียก่อน และอธิษฐานทูลต่อพระเจ้าให้ทรงนำในการสอน ขอให้ข้อความที่ท่านสอนนั้นประทับใจนักเรียนของท่าน และเกิดประโยชน์แก่ดวงวิญญาณของเขาจริง

วิธีดำเนินการสอน

“สายชลธาร” (สำหรับชั้นผู้ใหญ่ และเยาวชน)

1. ก่อนที่จะลงมือทำการสอนบทเรียน ควรอธิบายร่วมกับนักเรียนของท่าน ขอให้พระวิญญูณบพิสุทธิทรงนำในการสอนของท่าน และการเรียนของนักเรียนให้เกิดผลดีทั้งฝ่ายวิญญูณและร่างกาย แล้วท่านจึงแจกบทเรียน “สายชลธาร” ให้แก่นักเรียน ท่านควรแบ่งเวลาสัก 5 นาทีก่อนที่จะลงมือสอนบทเรียน สำหรับบทเรียนที่แล้วมา เพื่อว่าเนื้อเรื่องจะได้ติดต่อกันกับบทเรียนที่ท่านกำลังจะสอน เสร็จแล้วให้นักเรียนอ่านข้อพระธรรม ที่มีอยู่ในบทเรียนคนละสองข้อ แล้วท่านก็อธิบายข้อพระธรรมนั้น ๆ ตามที่ปรากฏในคู่มือครูฯ

ท่านควรกะเวลาให้พอดีกับบทเรียน ถ้ามีเวลาน้อย ก็ควรเลือกสอนเฉพาะตอนที่ประทับใจท่านจริง ๆ อย่าตัดความสำคัญของเรื่องออก อย่าใช้เวลาให้หมดไปโดยการสอนบทเรียนเท่านั้น โดยไม่ได้สอนข้อท่องจำ หรือตอบคำถามและกล่าวถึงข้อสอนใจเลย ซึ่งถ้าท่านทำเช่นนั้น จะทำให้การเรียนในวันนั้นไม่สมบูรณ์ และจบลงอย่างห้วน ๆ

2. ในเวลาทำการสอน อย่างนำเอาหนังสือคู่มือครูฯ มาอ่านให้นักเรียนฟังเพราะจะเป็นการทำลายความสนใจ และความศรัทธา ที่นักเรียนมีต่อท่านเสียอย่างสิ้นเชิง ถ้าท่านจำไม่ได้ ก็จงจดหัวข้อย่อ ๆ และสอดไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เมื่อท่านจำไม่ได้ ท่านก็เปิดดูในพระคริสตธรรมคัมภีร์ การที่สอดไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นี้ก็เพื่อเน้นให้นักเรียนรู้ว่าบทเรียนที่กำลังเรียนนี้ทุกบททุกตอนเป็นความจริง ที่มีอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งสิ้น และเป็นการเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วย

3. ในเวลาทำการสอน ท่านควรเปิดโอกาส ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือโต้ถาม เพื่อเป็นการวัดผลของนักเรียนว่า นักเรียนของท่านมีความเข้าใจในบทเรียนมากน้อยเพียงใด และเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถไปในตัวด้วย ไม่ใช่ท่านพูดเสียคนเดียวเพราะจะทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายได้ เมื่อท่านอธิบายข้อพระธรรมในบทเรียนนั้นเสร็จแล้ว ก็ควรอธิบายข้อความสั้น ๆ ใน สายชลธาร นั้นด้วย

4. ควรถามคำถามที่อยู่ในบทเรียนให้นักเรียนตอบ ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนถามปัญหาต่าง ๆ ที่เขาข้องใจ ถ้าตอบไม่ได้ก็ควรบอกนักเรียนตามตรง และรับว่าจะไปค้นหาคำตอบมาให้ อย่าแสดงกิริยาไม่พอใจให้นักเรียนเห็น เพราะจะเป็นเหตุให้นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นหรือโต้ถามอีก

เมื่อนักเรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง ท่านก็ไม่ควรบอกเขาตรง ๆ ว่าไม่ถูก ท่านควรจะให้กำลังใจแก่เขา เช่นพูดว่า “ถูกเหมือนกัน แต่ยังไม่ดีนัก” ฯลฯ ซึ่งจะทำให้เขาไม่ได้รับความอับอาย และกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามอีกต่อไป

5.หลังจากตอบคำถามแล้ว ก็ให้นักเรียนท่องข้อท่องจำประจำบทเรียน ถ้าท่านจะมีการทบทวนข้อท่องจำของบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว ก็จะเป็นการดียิ่ง ท้ายควรพยายามให้นักเรียนของท่าน ท่องข้อท่องจำประจำบทเรียนที่ท่านสอนนั้นให้ได้ทุกคน

6.ต่อจากนั้นครูควรอ่านข้อสอนใจให้นักเรียนฟัง หรือจะให้นักเรียนอ่านก็ได้ แล้วครูก็อธิบายเน้นข้อสอนใจแต่ละข้ออีกครั้งหนึ่ง แต่อย่าอธิบายให้ยาวเกินไปเพราะอาจทำให้คำพูดอันยืดยาวของท่านนั้นไร้ประโยชน์ แต่ถ้าท่านพูดสั้น ๆ นักเรียนคงมีสมาธิตั้งใจฟัง และจะได้รับผลมากกว่า

7.ข้อความในกรอบสี่เหลี่ยมท้ายบทเรียนนั้น ถ้าครูกล่าวเน้นให้นักเรียนเห็นจริงเห็นจังไปด้วย ก็จะเป็นการดียิ่ง เพราะเป็นเครื่องล่อใจ ให้นักเรียนอยากกลับมาเรียนในคราวต่อไป ท่านควรแนะนำให้ผู้เรียนอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่กำหนดไว้เป็นการเตรียมตัวสำหรับเรียนบทต่อไป

เมื่อท่านสอนบทเรียนจบแล้ว โปรดอย่าลืมอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ประทานพระวณะของพระองค์แก่เรา และเพื่อสอนให้นักเรียนของท่าน รู้จักขอบพระคุณสำหรับของประทานทุกอย่างของพระเจ้า

“พรทิพย์” “ชั้นเด็ก”

1.ครูที่สอน “พรทิพย์” ควรมีคู่มือครูฯ ไว้ด้วย และควรรักษาข้อความในคู่มือนั้นด้วย ก่อนที่ท่านจะลงมือทำการสอน อย่าลืมอธิษฐานร่วมกับเด็ก ๆ ที่ท่านสอน ขอให้พระวิญญูณบริสุทธิทรงนำในการสอนของท่านในวันนั้นเสียก่อน แล้วจึงแจกบทเรียนแก่เด็ก เสร็จแล้วก็เล่าเรื่องที่ปรากฏอยู่ในบทเรียนให้เด็กฟัง แล้วสอนข้อความหรือตัวอย่างที่คัดมาจากหนังสือคู่มือครูฯ เฉพาะตอนที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมสำหรับเด็กที่เพิ่มเติมด้วย ก็จะเป็นการดีสำหรับเด็ก

2.บทเรียน “พรทิพย์” เป็นบทเรียนที่สั้น ๆ ใช้เวลาไม่มากนัก ดังนั้นครูจึงมีเวลาเหลือพอที่จะเน้นข้อท่องจำ และคำถาม ซึ่งไม่ควรปล่อยให้ผ่านไปเสียเฉย ๆ

3.สำหรับ “การฝีมือ” คริสตจักรควรจัดหาอุปกรณ์เครื่องเขียนต่าง ๆ ไว้เพื่อจะให้เด็กใช้ทำการฝีมือ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน และอยากกลับมาเรียนในคราวต่อไป

ก่อนที่ท่านจะปล่อยเด็กออกจากชั้น ท่านควรให้เด็กทุกคนร่วมใจกันอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าเสียก่อน

ที่กล่าวมาข้างบนนี้คือหลักการสอนอย่างย่อ ๆ แต่ท่านไม่จำเป็นจะต้องดำเนินตามหลักการสอนนี้ทุกอย่างท่านจะดัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และความเคยชินของท่านก็ได้ แต่หลักใหญ่ที่สำคัญที่สุด ที่ท่านไม่ควรละเว้นคือ 1.การอธิษฐานขอให้พระวิญญูณบริสุทธิทรงนำก่อนการเริ่มการสอนทุกครั้ง ถ้าท่านอธิษฐานขอการทรงนำจากพระวิญญูณบริสุทธิแล้ว จะได้รับผลด้านจิตวิญญูณมากกว่าการสอนตามธรรมดาและใช้ภาษาพูดที่ไพเราะเพราะพริ้งเท่านั้น เพราะท่านอาจารย์เปาโลกล่าวไว้ว่า “สิ่งเหล่านี้ที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำ ซึ่งมีใช้ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำ ซึ่งพระวิญญูณได้ทรงสั่งสอน สมกับสิ่งซึ่งเป็นของวิญญูณ” (1 โครินธ์ 2:13) 2.การเตรียมตัวล่วงหน้า เพราะถ้าท่านได้เตรียมตัวล่วงหน้าไว้อย่างดีแล้ว ก็จะสามารถทำการสอนได้ดี และการสอนของท่านก็จะเกิดผลแก่นักเรียนของท่านมาก

ขอให้พระเจ้าทรงนำ และอวยพรให้แก่ครูที่สอนพระคริสตธรรมศึกษาเล่มนี้ทุกท่าน เพื่อว่าการสอนของท่านจะเกิดผลดีแก่ชีวิตของนักเรียนทุกคน ถ้าท่านมีข้อข้องใจต้องการไต่ถาม หรือมีคำแนะนำประการใด โปรดติดต่อที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฎิพัทธ์

นครหลวงฯ 4

สารบัญ

ขอห้้นผู้บุกเบิกทาง	8
การเตรียมตัวของพระเยซูคริสต์	12
“ผู้รับใช้” ผู้ทรงฤทธิ์	16
ชีวิตการอธิษฐานของพระเยซูคริสต์.....	20
การแต่งตั้งสาวกสิบสองคน.....	24
พระเยซูกับเด็ก.....	28
“คนทั้งหลายพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด”	32
อาหารมื้อสุดท้าย	36
พระเยซูคริสต์ทรงถูกทอดทิ้ง	39
“เขาได้ทำผิดประการใด”	43
การสิ้นพระชนม์.....	47
การฟื้นคืนพระชนม์.....	51
การเสด็จกลับสู่สวรรค์	55

ยอห์นผู้บวชเบิกทาง

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 1:1-8

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาทราบว่าคริสเตียนทุกคนเป็นผู้บวชเบิกทาง สำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำนำ พระธรรมมาระโก เป็นพระกิตติคุณเล่มที่สั้นที่สุด ในจำนวนพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม เน้นหนักถึงสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำ มากกว่าคำสอนและพระราชประวัติของพระองค์ เพื่อให้เห็นภาพพระราชประวัติส่วนพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เราจึงแบ่งพระธรรมมาระโก ออกเป็นสองภาค ภาคแรก ศึกษาถึงพระราชประวัติโดยทั่วไปของพระเยซูคริสต์ ภาคที่สองเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของพระองค์

ผู้เขียนพระกิตติคุณมาระโก คือท่านมาระโก อีกชื่อหนึ่งคือยอห์น มาระโก เป็นชื่อภาษาลาติน ยอห์นเป็นชื่อภาษาฮีบรู ท่านเคยประกาศพระกิตติคุณร่วมกับเปาโลและบารนาบัสในทวีปเอเชีย ต่อมาได้แยกทางกับอาจารย์เปาโลด้วยความเข้าใจผิดบางประการ เปาโลได้เพื่อนร่วมงานใหม่ชื่อ ซีลา ส่วนมาระโกร่วมงานกับบารนาบัส อย่างไรก็ตาม จากจดหมายของอาจารย์เปาโล ช่วยให้เราเข้าใจว่ามาระโกปรับความเข้าใจ กับเปาโลได้ในตอนหลัง และเป็นเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อที่สุดคนหนึ่งของเปาโล ก่อนที่อาจารย์เปาโลจะสิ้นชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายบอกให้ทิโมธีมาหาโดยเร็ว และให้พามาระโกมาด้วย (ดู 2 ทิโมธี 4:11)

บทเรียน ก ความสำคัญของผู้บวชเบิกทาง (1-3)

ในประเทศที่มีพระมหากษัตริย์ ดังเช่น ประเทศไทย ทุกครั้งที่พระมหากษัตริย์เสด็จไปที่ใดก็ตาม จะมีสารวัตรตำรวจหรือนายทหาร เดินทางล่วงหน้าไปก่อนเสมอเพื่อตรวจดูถนนหนทาง ความปลอดภัย ความเรียบร้อย เราเรียกคนเหล่านี้ว่า “ผู้เบิกทาง” ในสมัยก่อนการคมนาคมไม่สะดวก ดังเช่นปัจจุบันสถานที่บางแห่ง ที่พระมหากษัตริย์เสด็จผ่าน อาจจะเป็นป่าทึบทางคดเคี้ยว ยากแก่การสัญจร ผู้บวชเบิกทางเหล่านี้ จะต้องรับผิดชอบจัดเตรียมหนทาง ตัดกิ่งไม้เถาวัลย์ ทำลายสิ่งกีดขวางอื่น ๆ เสีย เพื่อให้สะดวกแก่การเดินทาง จะเห็นได้ว่า หากปราศจากผู้บวชเบิกทางเหล่านี้แล้ว การเดินทางจะยากลำบากมาก

ก่อนพระเยซูคริสต์จะเสด็จมา พระองค์ทรงส่งผู้บุกเบิกทางคนหนึ่ง ชื่อยอห์นมาก่อน เพื่อจะจัดแจงทางให้แก่พระองค์ ทางที่ยอห์นจะเตรียมนั้น มิใช่ถนนหนทางดังที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ แต่หมายถึงจิตใจของมนุษย์ซึ่งไม่คิดอะไรกับป่าทึบ เต็มไปด้วยสิ่งรกรุงรัง สิ่งสารพัดที่ชั่วร้ายและสกปรกต่าง ๆ บางคนมีเสื่อ อยู่ในจิตใจของเขา ทำให้เป็นคนโหดร้าย ทารุณ อารมณ์ร้าย โมโหง่าย ข่มเหงรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า บ้างมีหมอยู่ในจิตใจทำให้ขี้เกียจ รู้จักแต่ “การรับ” ไม่รู้จัก “การให้” บ้างมีสุนัขจิ้งจอกอยู่ภายในทำให้มีใจโลภ คิดแต่จะได้สิ่งของของผู้อื่น นอกจากนั้นจิตใจของมนุษย์ยังคงเคลือบไปมา เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมคดโกง การเห็นแก่ตัว ความผิดบาปเหล่านี้ คุณดั่งป่าทึบที่เกิดขวางการเสด็จเข้ามาของพระเยซูคริสต์ในจิตใจของแต่ละคน ยอห์นได้ประกาศให้คนทั้งหลาย เตรียมจิตใจให้พร้อม สำหรับการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์

ข.งานของผู้บุกเบิกทาง (4-5)

ถ้าจะแบ่งงานของยอห์น ก็พอจะแบ่งได้เป็นสองอย่างคือ ประกาศเรื่องการกลับใจใหม่ และการรับศีลล้างบาปตามสมัยนั้น ชาวียังคงอยู่ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิโรมัน พระคัมภีร์เดิมได้พยากรณ์ไว้ว่า พระเมสสิยาห์ (พระเยซูคริสต์) จะเสด็จมาโปรดชนชาติยิวในวันหนึ่งข้างหน้า และยังพยากรณ์ว่า พระเจ้าจะทรงส่งทูตคนหนึ่งมาก่อน เพื่อเตรียมทางให้แก่พระเยซูคริสต์ ประกาศให้ชาวียทั้งหลายกลับใจใหม่ การปรากฏตัวของยอห์นจึงไม่ใช่สิ่งบังเอิญ การกลับใจใหม่ที่ยอห์นประกาศนั้นมีได้หมายถึงการต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะขณะนั้นพระเยซูคริสต์ยังไม่ทรงปรากฏพระองค์ แต่เป็นการกลับใจใหม่ ละทิ้งความชั่ว จัดแจง “ทางคดเคี้ยว” ในจิตใจให้ตรง เตรียมตัวต้อนรับพระเยซูคริสต์ ซึ่งจะเสด็จมาโปรดชาวโลกให้เป็นไทย ยอห์นไม่อาจนำความรอดมาสู่ผู้ใดได้ ผู้นำความรอดมีผู้เดียวคือ องค์พระเยซูคริสต์

ศีลล้างบาปของยอห์น ก็แตกต่างกับศีลล้างบาป ซึ่งเราทั้งหลายได้รับในปัจจุบัน โปรดอ่านข้อ 4 หลาย ๆ ครั้งด้วยความตั้งใจ “...บัพติศมาเป็นที่ให้คนกลับใจใหม่” หมายความว่าอาศัยบัพติศมาเป็นสิ่งยืนยันถึงการกลับใจใหม่ของแต่ละคน ชาวียที่ได้ยินคำเทศนาสั่งสอนของยอห์นต่างต้องการกลับใจใหม่ เตรียมตัวต้อนรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ จะต้องรับศีลล้างบาปของยอห์นเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาได้กลับใจใหม่จากความชั่วแล้ว ฉะนั้นการรับศีลล้างบาปของยอห์น จึงเกี่ยวกับการกลับใจใหม่เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับความรอดพ้นบาปของพระเยซูคริสต์ ศีลล้างบาปซึ่งเราได้รับปัจจุบัน เป็นเครื่องหมายแสดงถึงการรอดพ้นบาป รับชีวิตใหม่จากพระเยซูคริสต์ เป็นการประกาศให้ชาวโลกทราบที่เราได้ตายถูกฝัง และเป็นขึ้นใหม่ ได้รับชีวิตนิรันดร์ร่วมกับพระเยซูคริสต์แล้ว ขอให้เข้าใจด้วยการกลับใจใหม่และการรอดพ้นบาปของเรามีได้เกิดขึ้น ในวินาทีที่เราได้รับศีลล้างบาปนี้ไม่อาจชำระความผิดบาป ของผู้ใดได้เรากลับใจใหม่ ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ก่อนรับศีลล้างบาป

มาในวินาทีที่เรากลับใจใหม่ วินาทีนั้นความบาปของเราได้รับการยกเสีย การกลับใจใหม่และการอดบาปของเรา จึงมิใช่พิธีกรรม โดยการรับศีลล้างบาป แต่อยู่ที่จิตใจของแต่ละคน ยังมีคนจำนวนมากมายเข้าใจผิดคิดว่า เมื่อตนได้รับศีลล้างบาป ก็ได้รับความรอดแล้ว ความรอดมาจากองค์พระเยซูคริสต์ แต่ผู้เดียว คนที่กลับใจใหม่สารภาพความผิดบาปต่อพระเยซูคริสต์ ดื้อนรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น จึงจะได้รับความรอด (ดูโรม 10:9,10, 1 ยอห์น 1:9, กาลาเทีย 2:16, เอเฟซัส 2:8,9)

ชาวยิวทั้งหลาย ซึ่งกำลังรอคอยการเสด็จมาโปรดของพระเมสสิยาห์ เมื่อได้ยินยอห์นประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระองค์ตามคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์เดิม ก็พากันหลั่งไหลออกไปหายอห์น เพื่อรับศีลล้างบาปที่แม่น้ำจอร์แดน สารภาพความผิดของเขาต่อพระเจ้า

ค.ชีวิตของผู้บุกเบิกทาง

ในสมัยนั้นชื่อเสียงของยอห์นคงโด่งดังเลื่องลือไปไกล คนทั้งหลายคงเคารพ นับถือท่านเยี่ยงคนสำคัญคนหนึ่ง หากเป็นคนอื่น อาจถือโอกาสนี้กอบโกยลาภยศชื่อเสียงมาสู่ตน ยอห์นน่าจะได้อยู่ดีที่สวยงามทันสมัย พร้อมด้วยเครื่องประดับประดาอันมีค่าต่าง ๆ อาหารที่รับประทาน ควรจะเป็นอาหารชนิดดีเลิศปรุงจากพ่อครัวฝีมือเยี่ยม เครื่องนุ่งห่มก็ไม่น่าอับอายแก่ผู้ใด แต่ความจริงปรากฏว่า ยอห์นมิได้ใช้ชีวิตเช่นนั้น “ยอห์นสวมเสื้อผ้าทำด้วยขนอฐ และใช้หนังสัตว์คาดเอว กินจืดจางและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร” เขาใช้ชีวิตอย่างธรรมดาที่สุด โดยสำนึกว่า เขามาในฐานะผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์และคนอื่น มิใช่มาเพื่อให้คนอื่นปรนนิบัติเขา การมีชีวิตง่าย ๆ เช่นนั้น จะทำให้เขามีเวลาสำหรับทำงานที่ได้รับมอบหมายมากยิ่งขึ้น สิ่งที่ยอห์นภูมิใจไม่ใช่ ทรัพย์สิน เงินทอง เกียรติ ชื่อเสียงฝ่ายโลก เพราะสิ่งเหล่านี้เปรียบไม่ได้กับสิ่งซึ่งเขาได้รับอยู่คือ ตำแหน่ง “ราชทูต” ของพระเจ้า (ดูข้อ 2) การเป็นทูตของประเทศหนึ่ง นับเป็นสิ่งมีเกียรติยิ่งแล้ว แต่การเป็นทูตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้มีอำนาจเหนือประชาชาติทั่วโลก ผู้ปกครองสรรพสิ่งทั้งบนสวรรค์ ในแผ่นดินโลก และได้พิภพโลก จะมีเกียรติมากกว่านี้อีกสักเท่าใด เกียรติยศตำแหน่งทรัพย์สินทุกอย่างในโลก จะล่วงผ่านไปวันหนึ่ง ๆ แต่ตำแหน่งและพระพรต่าง ๆ ที่พระเจ้าประทานให้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ถึงความจริงข้อนี้แล้ว ทำให้ยอห์นไม่นึกอยากได้สิ่งของใด ๆ ในโลกอีก ไม่มีสิ่งใดจะมีความสุขเท่ากับได้ ชื่อว่าเป็นทูตของพระเจ้า เมื่อเห็นคนจำนวนมากมายกกลับใจใหม่ หันกลับมาหาพระองค์

นอกจากนั้นยอห์นยังเป็นผู้ถ่อมตัวไม่อวดอ้างความดีใด ๆ ของตน ประกาศต่อองค์พระเยซูคริสต์ให้คนทั้งหลายทราบว่า ตนเป็นเพียงผู้เล็กน้อยเท่านั้น ไม่สมควรจะแก้สายฉลองพระบาท ของพระองค์ ท่านผู้นี้แหละจะมาโปรดเขาทั้งหลายให้เป็นไทย

คริสเตียนทุกคนนอกจากจะเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว ยังเป็นราชทูตของพระเยซูคริสต์ด้วย บ้านที่แท้จริงของเราอยู่ในเมืองสวรรค์ พระเยซูคริสต์ทรงโปรดให้เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เพื่อเราจะได้

เป็นทูตของพระองค์ ทำหน้าที่เป็น “ผู้บุกเบิกทาง” สำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ ในฐานะเป็นทูต เราไม่เพียงแต่เป็นตัวอย่างที่ดีในการประพฤติและการเป็นอยู่ ยังเป็นพยานให้คนอื่นทราบถึงเรื่องการกลับใจใหม่ ได้รับชีวิตนิรันดร์ให้คนทั้งหลาย “จัดแจงทางคดีแล้ว” ในจิตใจให้ตรง เพื่อเตรียมตัวต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์

การเตรียมตัวของพระเยซูคริสต์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 1:9-20

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาสำนึกถึงการเริ่มต้นที่ดีในงานทุกด้าน

สุภาษิตบทหนึ่งกล่าวว่า “การเริ่มต้นที่ดีก็เท่ากับสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง” แม้พระเยซูคริสต์จะเป็นพระเจ้า แต่เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง ความเจริญเติบโตทางร่างกาย และจิตใจของพระองค์จึงเป็นไปตามกฎธรรมชาติเหมือนมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์ทรงต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม สติปัญญา สุขภาพอนามัย ฯลฯ ความสำเร็จในชีวิตของแต่ละคนขึ้นอยู่กับ การเริ่มต้น และการเตรียมชีวิตของเขาตั้งแต่นั้น ๆ บุคคลใดที่เกี่ยวข้องร้าน เเกเร เหลวไหล คบแต่เพื่อนที่ไม่ดีตลอดมา อนาคตของเขา ก็เป็นที่น่าวิตกกังวล วันนี้เราจะศึกษาถึงการเตรียมตัวของพระเยซูคริสต์ในสภาพของมนุษย์ ก่อนที่พระองค์ปฏิบัติภารกิจซึ่งได้รับมอบหมายจากพระบิดา

ก. การเตรียมตัวฝ่ายร่างกาย

พระธรรมมาระโก มีได้กล่าวถึงการประสูติ และปฐมวัยของพระเยซูคริสต์แต่เพื่อให้ผู้ศึกษาทราบพระราชประวัติของพระองค์โดยสังเขป เราจะกล่าวถึงปฐมวัยของพระองค์เล็กน้อย โดยอ้างอิงจากพระกิตติคุณเล่มอื่น พระเยซูคริสต์ทรงบังเกิดในเมืองเบธเลเฮม สมัยเฮโรดเป็นกษัตริย์ (มัทธิว 2:2) หลังการประสูติไม่นานทูตสวรรค์ได้บอกให้โยเซฟและนางมาเรีย พาพระกุมารหนีไปประเทศอียิปต์ เพราะกษัตริย์เฮโรดคิดจะกำจัดพระกุมาร (มัทธิว 2:13) เมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์โยเซฟและนางมาเรียพาพระกุมารเยซูกลับมายังแผ่นดินอิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง แต่อาศัยอยู่ในเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งในมณฑลกาลิลี พระเยซูคริสต์ ทรงเจริญเติบโตในเมืองนั้น พระคริสต์ธรรมคัมภีร์กล่าวถึงปฐมวัยของพระเยซูคริสต์เพียงเล็กน้อย จนเราไม่ทราบว่าพระองค์ทรงกระทำอะไรบ้างในปฐมวัย มีเหตุการณ์เพียงอย่างเดียวที่เราทราบเกี่ยวกับปฐมวัยของพระองค์ คือเมื่อพระองค์ทรงมีพระชนม์อายุได้ 12 พรรษา พระองค์ได้เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ร่วมกับโยเซฟและนางมาเรีย ทรงสนทนากับเหล่านักปราชญ์ ปุโรหิตผู้อาวุโส จนคนทั้งหลายอัศจรรย์ใจในสติปัญญา อันหาผู้ใดเปรียบมิได้ของพระองค์ (ลูกา 2:41,42,45-47) ในพระธรรมบทเดียวกันข้อ 52 กล่าวว่า “พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในฝ่ายสติปัญญา ในฝ่ายกาย และเป็นที่ชอบใจเฉพาะพระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งปวง” เชื่อว่าพระองค์ทรงรับการเลี้ยงดู อย่างดีที่สุดจากโยเซฟและนางมาเรีย ทรงได้รับการเอาใจใส่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องนุ่งห่ม

สุขอนามัย ทำให้พระองค์มีร่างกายแข็งแรงอ่องไว ทรงได้รับการเอาใจใส่เกี่ยวกับการศึกษา จนรอบรู้
อย่างแตกฉานในพระวาระของพระเจ้า เป็นที่อัศจรรย์ใจของพวกอาจารย์ทั้งหลาย ทรงได้รับการเอาใจ
ใส่เกี่ยวกับการประพุดติ จนเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า และของคนทั้งปวง

ในฐานะเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเริ่มชีวิตตั้งแต่ปฐมวัย ในทางที่ดีที่สุดซึ่งเป็นตัวอย่างแก่เรา
ทั้งหลาย ให้ยึดถือปฏิบัติตาม ขณะนี้อายุของท่านยังไม่มากนัก ทางที่ท่านจะต้องเดินต่อไปยังมีอีกไกล
ฉะนั้นจงดำเนินชีวิตของท่านขณะนี้ให้ดีที่สุด รักษาสุขภาพอนามัยให้ดี ระมัดระวังในเรื่องการประพุดติ
เอาใจใส่ต่อการแสวงหาความรู้ สนใจในเรื่องฝ่ายวิญญาณจิต สิ่งเหล่านี้จะเป็นผลติดตามท่านตลอดไป
ในวันข้างหน้า การสั่งสอนเด็กจะเป็นบุตรของท่านก็ดี น้องของท่านก็ดี หรือเด็กอื่นก็ดี จึงนับเป็นงานที่
มีค่าเพราะเป็นการช่วยสร้างรากฐานให้แก่เด็กสำหรับชีวิตในอนาคตของเขา

ข. การเตรียมตัว ฝ่ายวิญญาณจิต (9-11)

พระธรรมมาระโกกล่าวถึงพระเยซูคริสต์ครั้งแรก เมื่อพระองค์มีพระชนมายุประมาณ 30
พรรษาแล้ว พระองค์เสด็จจากเมืองนาซาเร็ธ เมืองที่พระองค์ทรงเจริญเติบโต มายังแม่น้ำจอร์แดน
สถานที่ซึ่งยอห์นเทศนาสั่งสอนและให้ศีลบัพติสมาทรงขอร้องยอห์นให้ทำพิธีศีลบัพติสมาแก่พระองค์
อาทิตย์ก่อนเราศึกษาว่ายอห์นให้ศีลบัพติสมา แก่คนทั้งหลายที่ต้องการกลับใจใหม่ สาราภาพความผิด
ของตน ทำไมพระเยซูคริสต์จึงต้องการรับศีลบัพติสมา พระองค์ทรงมีบาปและต้องการสาราภาพ
ความผิดบาป โดยการรับศีลบัพติสมาจากยอห์นอย่างนั้นหรือ ห้ามมิได้ แม้พระองค์จะทรงบังเกิดเป็น
มนุษย์ แต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ไม่มีด่างพร้อยมลทินแม้แต่เล็กน้อย (ดู 2 โครินธ์ 5:21) ความจริง
พระองค์ไม่จำเป็นต้องรับศีลบัพติสมาเลย เพราะพระองค์ไม่มีความผิดบาป ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่
จะต้องสาราภาพผิด มีเหตุผลอย่างน้อยสองประการ ที่พระองค์ทรงรับศีลบัพติสมา ประการแรก เพื่อ
แสดงให้เห็นมนุษย์ทราบว่า พระองค์ทรงยินดีรับความผิดบาปของมนุษย์ทั้งหลาย และสาราภาพผิดเพื่อ
มนุษย์ทั้งหลาย “เพื่อเราจะได้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าโดยพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ครั้งหนึ่งสมพงศ์กับสมหมายซึ่งเป็นพี่น้องกัน เล่นตะกร้ออยู่หลังบ้าน
สมหมายไม่ระมัดระวัง ตะกร้อไปถูกกระจกหน้าต่างบานหนึ่งแตกไป คุณแม่รีบวิ่งออกมาดู แต่
ก่อนที่สมหมายซึ่งตกใจกลัวจะพูดสิ่งใด สมพงศ์ผู้เป็นพี่ชายก็บอกคุณแม่ว่า “คุณแม่ครับ ผมต้องขอ
โทษที่ทำกระจกหน้าต่างแตก” ความจริงสมพงศ์ไม่มีความผิดใด ๆ แต่เพราะรักน้อง เห็นแก่น้อง จึง
ยอมเป็น “คนผิด” และสาราภาพผิดของตน เพื่อน้องจะได้พ้นจากความผิด

ประการที่สอง พระองค์ทรงรับศีลบัพติสมา เพื่อเป็นตัวอย่างแก่คริสเตียนทั้งหลายในรุ่นหลัง
แม้ศีลบัพติสมาจะมีได้เป็นพิธีที่ทำให้เราอดพ้นจากความผิดบาป แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์หลายตอน
ได้กล่าวถึงความสำคัญของการรับศีลบัพติสมา ในมัทธิวบทที่ 28 ก่อนพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับสู่

สวรรค์ พระองค์ตรัสสั่งเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก ให้รับบัพติศมาในนามแห่งพระบิดา และพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มัทธิว 28:19) บางคนเคยถามว่า เขาเชื่อในพระเยซูคริสต์อย่างเดียว โดยไม่ต้องรับบัพติศมาไม่ได้หรือ ขอตอบว่าไม่ได้ดังเหตุผลที่กล่าวข้างต้น พระเยซูคริสต์เองทรงกระทำเป็นตัวอย่างแก่เราทั้งหลายและพระองค์ยังทรงสั่งให้เราทั้งหลายรับบัพติศมา การไม่ปฏิบัติตามที่เท่ากับขัดขืนคำสั่งของพระองค์ เหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่ง การรับบัพติศมาเป็นการแสดงความเชื่อที่แท้จริงของตนให้คนอื่นเห็น เป็นการประกาศรับพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อหน้าคนทั้งหลาย ผู้ที่กล่าวว่า ตนมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ย่อมยินดีแสดงให้คนอื่นเห็น โดยการรับบัพติศมา

ค.การเตรียมตัวฝ่ายจิตใจ (12)

หลังจากได้รับบัพติศมาแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในป่าเป็นเวลาสี่สิบวัน พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มมิได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ตลอดเวลาสี่สิบวันในป่า พระองค์ทรงกระทำอะไรบ้าง พระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ กล่าวว่า พระองค์ทรงอดพระกระยาหาร ตลอดเวลาที่อยู่ในป่านั้น ทำให้เราเข้าใจว่า พระองค์ทรงใช้เวลาสี่สิบวัน เข้าเฝ้าพระบิดาโดยการอดอาหารและอธิษฐาน โดยทราบว่า งานที่จะทำต่อไปข้างหน้า นั้นสำคัญใหญ่ยิ่ง และลำบากยิ่งนัก ในสภาพของมนุษย์ พระองค์ทรงต้องการกำลัง ฤทธิ์อำนาจ และสติปัญญาจากพระบิดา เพื่อดำเนินงานอันสำคัญยิ่งนอกจากนั้นเราเชื่อว่า พระองค์ยังทรงใช้เวลาที่มีอยู่ ตรีกตรองถึงคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตรีกตรองถึงแผนการและงานต่าง ๆ ที่จะทำในวันข้างหน้า ทรงเตรียมจิตใจให้พร้อม สำหรับปัญหาทุกอย่างที่จะเกิดขึ้น

ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม ก่อนลงมือทำ จงใช้เวลาอย่างเพียงพออธิษฐานปรึกษาหารือต่อพระเยซูคริสต์ ขอพระองค์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่ท่าน ให้แผนการทุกอย่างที่ท่านวางไว้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงมอบอนาคตของท่านไว้ในทรงนำของพระองค์ แต่มีความจริงประการหนึ่งที่ท่านต้องทราบไว้คือการที่เราอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นหาได้หมายความว่า งานที่เราจะทำได้แผนการทุกอย่างที่เราวางไว้ จะราบรื่นปราศจากสิ่งขัดขวางเสมอไปก็หาไม่ ขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงอดอาหาร อธิษฐานอยู่ในป่า พระองค์ทรงถูกมารทดลองอยู่ตลอดเวลาสี่สิบวัน พระองค์ทรงสามารถเอาชนะได้ โดยยึดมั่นในพระวาจาของพระเจ้า หากท่านพบอุปสรรคใด ๆ ในชีวิตจงอย่าท้อถอย พ่ายแพ้อย่างง่ายดาย แต่จงยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า ซึ่งตรัสสัญญาไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์คนที่ท้อถอยพ่ายแพ้ต่ออุปสรรคอย่างง่ายดาย ย่อมไม่สามารถทำอะไรได้สำเร็จ

ความสำเร็จในอนาคตของท่าน ขึ้นอยู่กับการเตรียมตัวของท่านขณะนี้ จงใช้เวลาทุกนาทีให้เกิดประโยชน์แก่ท่าน อุตสาหกรรมหาความรู้ หากมีโอกาส จงมอบชีวิตของท่านไว้กับพระเยซูคริสต์

โดยการกลับใจใหม่ต้อนรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แล้วมอบอนาคตทุกอย่างไว้ในการทรงนำ
ของพระองค์

“ผู้รับใช้” ผู้ทรงฤทธิ์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 1:14-31

จุดมุ่งหมาย เพื่อผู้ศึกษาจะรู้จักเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ในงานทุกอย่าง

พระธรรมมาระโก บรรยายถึงพระเยซูคริสต์ในฐานะ “ผู้รับใช้” จากพระบิดา พระองค์ตรัสว่า “บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อจะให้เขาปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา” (มาระโก 10:45) เมื่อท่านศึกษาตั้งแต่บทแรก และต่อ ๆ ไปจนถึงบทสุดท้าย จะเห็นว่ามาระโกมิได้กล่าวถึงการประสูติ ปฐมวัย ของพระเยซูคริสต์เลย และกล่าวถึงคำสอนต่าง ๆ ของพระองค์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่กล่าวถึงงานที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำ นี่เป็นข้อแตกต่างของพระธรรมมาระโก กับพระกิตติคุณเล่มอื่น

เราตั้งหัวข้อบทเรียนวันนี้ว่า “ผู้รับใช้” ผู้ทรงฤทธิ์ เพราะงานทุกอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน ทั้งนี้เนื่องจากพระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่เป็นมนุษย์ ยังทรงเป็นพระเจ้าด้วย สิ่งที่น่าตื่นตะลึงใจสำหรับเราทั้งหลายที่จะเรียนบทเรียนนี้ คือพระองค์ตรัสว่า งานทั้งหลายที่พระองค์ทรงกระทำ เขาทั้งหลายจะกระทำด้วย และใหญ่ยิ่งกว่างานซึ่งพระองค์ได้กระทำเสียอีก (ดูยอห์น 14:12-14) เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อมิใช่หรือ แต่พระองค์ตรัสอย่างนั้น แม้เราอาจสงสัย แต่พระวามะของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง ให้เราศึกษาว่า พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจจะไบบ้าง

ก.พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือจิตใจมนุษย์ (14-20)

เมื่อยอห์นถูกฆัตรีย์เฮโรดจำไว้ในคุกแล้ว พระเยซูคริสต์ก็ทรงออกไปประกาศเทศนาแทนยอห์น ในสถานที่ยอห์นเคยประกาศคือแขวงกาลิลี พระองค์ทรง “เทศนาประกาศกิตติคุณแห่งพระเจ้า” บอกให้คนทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ เพราะ “เวลากำหนด” มาถึง และ “แผ่นดินของพระเจ้า” ใกล้จะตั้งอยู่แล้ว “เวลากำหนด” หมายถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์ทรงปรากฏพระองค์แก่ชาวโลก เพื่อไถ่ความผิดบาปของมนุษย์ทั้งหลาย “แผ่นดินของพระเจ้า” ในที่นี้มีได้หมายถึง “สวรรค์” หรือ “อาณาจักรของพระคริสต์ในยุคพันปี” แต่หมายถึงจิตใจของมนุษย์ทุกคนที่จะต้อนรับพระมหากษัตริย์คือพระเยซูคริสต์เข้ามาเป็นผู้ครอบครองจิตใจของตน ท่านมีอิสระที่จะเลือกผู้หนึ่งผู้ใดเป็น “ราชา” ในจิตใจของท่านจิตใจของท่านจะเป็น “อาณาจักร” ของผู้ใด ขึ้นอยู่กับ “ราชา” ซึ่งท่านได้เชิญเข้ามา หากท่านเชิญพระเยซูคริสต์เข้ามาเป็น “พระราชา” แห่งจิตใจของท่านจิตใจของท่านก็เป็นแผ่นดิน หรืออาณาจักรของพระเจ้า ในทางตรงข้าม หากมารอยู่ในจิตใจของท่าน จิตใจของท่านก็กลายเป็นอาณาจักรของมาร พระองค์

ทรงเรียกให้คนทั้งหลายกลับใจใหม่ อย่าให้มารมีอำนาจเหนือจิตใจท่านต่อไป แต่จงเชิญพระเยซูคริสต์เข้ามาในจิตใจ พระองค์จะทรงขับไล่มารราชาแห่งความชั่วนั้นออก จิตใจของท่านก็จะไม่ประกอบด้วยสิ่งสกปรก โสมม ความกังวล ความทุกข์ ทรมานต่าง ๆ ต่อไป แต่เป็นจิตใจใหม่ที่บริสุทธิ์ ประกอบด้วยสันติสุข ความหวังความชื่นชมยินดีจากพระองค์

ข่าวที่พระเยซูคริสต์ทรงประกาศคือ “กิตติคุณ” หรือข่าวซึ่งนำความปิติยินดีมาสู่มนุษย์ทั้งหลาย พระองค์ทรงเชิญชวนมนุษย์ทั้งหลายให้เชื่อพระกิตติคุณนั้น การทรงเรียกของพระเยซูคริสต์อาจแบ่งได้เป็นสองอย่าง คือ ทรงเรียกให้ทุกคนกลับใจใหม่ ต้อนรับพระองค์เข้ามาเป็นราชาแห่งจิตใจของตน เพื่อจะได้รับความรอด การทรงเรียกชนิดนี้ พระองค์ทรงเรียกมนุษย์ทุกคน การทรงเรียกอีกอย่างหนึ่ง มิได้มีไว้สำหรับทุกคน แต่สำหรับคนบางจำพวกซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรเท่านั้น คือการทรงเรียกให้เป็น “ผู้รับใช้โดยเฉพาะ” ตลอดชีวิต ดังที่พระองค์ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น ฉะนั้น ตำแหน่งการรับใช้พระเจ้าตลอดชีวิต โดยการเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณ เป็นนักเทศน์ ศิษยาภิบาล ฯลฯ เป็นตำแหน่งที่มีเกียรติยิ่ง เพราะเป็นการทรงเลือกและทรงเรียกอย่างพิเศษจากพระคริสต์ มิใช่ตำแหน่งที่ทุกคนจะเลือกได้ตามใจชอบโดยเหตุนี้ คนทั้งสี่ที่ได้ยินการทรงเรียกของพระเยซูคริสต์ จึงติดตามพระองค์ไปทันที

ข. พระองค์ ทรงมีฤทธิ์อำนาจใหญ่ยิ่งในคำสอน (21,22)

ในวันสะบาโต พระเยซูคริสต์และเหล่าสาวกได้เสด็จเข้าไปเทศนาสั่งสอนในธรรมศาลา คนทั้งหลายพากันอัศจรรย์ใจต่อคำสอนของพระองค์ เพราะคำสอนของพระองค์ประกอบด้วยชีวิต มีฤทธิ์อำนาจทำให้จิตใจของผู้ฟังซาบซ่าน คุณน้ำที่ขลิบจิตใจซึ่งแห้งผากได้รับความชุ่มชื้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ไม่เหมือนกับพวกอัครทูต อาจารย์ในสมัยนั้น แม้จะมีวิชาความรู้สูง เปรื่องปราดในวิทยาการต่าง ๆ แต่คำสอนนั้นไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดแก่ผู้ฟังเลย ทั้งนี้เพราะพระเยซูคริสต์ทรงสอนพระวจนะของพระเจ้าทรงประกาศพระกิตติคุณ ซึ่งจะนำความยินดีมาสู่มนุษย์ ส่วนพวกอัครทูตอวดแต่ความรู้และสำนวนโวหารของตน เหตุการณ์เช่นนี้เกิดแก่คริสตจักรมากมายทั่วไป ชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของคริสเตียนทั้งหลายแห้งผาก อ่อนแอ เพราะมิได้รับการบำรุงเลี้ยง โดยพระวจนะของพระเจ้าซึ่งเป็นทิพย์ อาหารฝ่ายวิญญาณจิต คำสอนที่เขาได้รับไม่แปลกไปกว่าความรู้ทางฝ่ายโลก และสำนวนโวหารที่เพราะพริ้งสิ่งเหล่านี้อาจช่วยมนุษย์ได้บ้าง ในการประดับสติปัญญาและความรู้ แต่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงจิตใจของมนุษย์ได้อย่างแท้จริง สิ่งที่คริสเตียนปัจจุบันต้องการมากที่สุดคือพระวจนะของพระเจ้าซึ่งมีฤทธิ์อำนาจเปลี่ยนจิตใจมนุษย์ ชโลมหัวใจวิญญาณจิตขึ้นล้ำแห่งแรงอยู่เสมอ จงอย่าลืมห้วงเวลาของท่านในแต่ละวัน สำหรับอ่านและศึกษาพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์

ค. พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือผีร้าย (23-28)

ขณะที่พระเยซูคริสต์ ทรงสอนอยู่ในธรรมศาลา มีคนหนึ่งถูกผีโสโครกสิงอยู่ที่ร้องเสียงดัง ประกาศว่า พระเยซูทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า จะมาทำลายพวกมัน คนธรรมดาทั่วไปไม่ยอมเชื่อและไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์เป็นบุตรของพระเจ้า เพราะตาฝ่ายวิญญาณจิตของเขามีมมมองไม่เห็นความจริงทางฝ่ายวิญญาณจิต แต่ผีซึ่งเป็นบริวารของซาตานทราบดีว่า พระเยซูคริสต์คือพระบุตรของพระเจ้า พระองค์เสด็จมาเพื่อทำลายมาร และความชั่วต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลงานของมาร ผีโสโครกจึงตกใจกลัวเมื่อเห็นพระเยซูคริสต์ สิ่งหนึ่งที่น่าแปลกใจคือ ผีโสโครกนั้นสิงอยู่ในคนซึ่งนมัสการพระเจ้าอยู่ในธรรมศาลา ทำให้เรานึกถึงคริสตจักรปัจจุบัน เป็นสิ่งไม่น่าแปลกใจเลยที่มารจะสิงอยู่ในจิตใจของบางคน ซึ่งเป็นคริสเตียนเพียงในนาม และถูกมารใช้โดยไม่รู้ตัว ให้ออกเรื่องปั่นป่วนวุ่นวายในคริสตจักร ขัดขวางคนที่ร้อนรนรักพระเจ้า เราไม่อาจเอาชนะคนพวกนี้ได้ด้วยสติปัญญาและกำลังของเราเอง แต่พระเยซูคริสต์ทรงสามารถเอาชนะได้ พระองค์ตรัสห้ามผีโสโครกว่า “จงนิ่งเสียและออกมาจากเขาเถิด” ผีโสโครกก็ออกจากร่างของคนนั้นตามคำสั่งของพระองค์ บางครั้งเรื่องวุ่นวายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในคริสตจักรและในชีวิตของเรา เกิดขึ้นเนื่องจากมารเป็นผู้ชักใยอยู่เบื้องหลังท่าน ท่านไม่อาจแก้ไขปัญหาเหล่านี้ จงทูลขอพระเยซูคริสต์ให้จับไล่ ตัวการสำคัญนั้นออกเสีย เพื่องานทุกอย่างจะดำเนินไปได้สะดวกท่านที่รู้ว่าตนตกอยู่ในอำนาจแห่งความชั่วของมาร จงเข้ามาหาพระเยซูคริสต์ พระองค์สามารถปลดปล่อยท่านให้ได้รับความอิสระจากการผูกมัดของมาร

ง. พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจเหนือความเจ็บป่วย (29-31)

เมื่อพระเยซู ทรงออกจากธรรมศาลาแล้ว มีคนมาทูลพระองค์ว่า แม่ยายของซีโมนป่วยเป็นไข้ พระองค์จึงเสด็จไปในบ้านของแม่ยายซีโมน ขณะนั้นนางกำลังนอนอยู่บนเตียง อาการป่วยค่อนข้างสาหัส พระเยซูทรงเข้าไปจับมือนางพุงขึ้น อาการไข้นางก็หายทันที ยิ่งกว่านั้น กำลังวังชาก็กลับคืนมาสู่นาง จนสามารถปรนนิบัติพระเยซูคริสต์และพวกสาวกได้ จากเรื่องนี้ทำให้เราเห็นถึงความรักของพระองค์ ที่มีต่อมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์ไม่เพียงแต่ห่วงใยถึงวิญญาณจิตของมนุษย์ ยังทรงห่วงใยต่อร่างกายของมนุษย์ ทรงช่วยผู้ที่ทนทุกข์ทรมานฝ่ายร่างกาย ให้หายป่วยเป็นสุขคริสเตียนทั้งหลาย ก็ควรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่เพียงแต่ทางด้านฝ่ายวิญญาณจิตเท่านั้น แต่ทางด้านสวัสดิกภาพในชีวิตประจำวันด้วย

พระเยซูคริสต์ ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นเสมอทรงเรียกมนุษย์ให้ตามพระองค์ ทรงสอนมนุษย์ให้ดำเนินในทางแห่งความชอบธรรม ทรงจับไล่ผีแห่งความชั่วออกจากมนุษย์ ทรงรักษาผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยให้หายพระเยซูคริสต์ทรงประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจมากมายเพียงใดใน

สมัยก่อน พระองค์ก็ทรงประกอบด้วยฤทธาภาพเพียงนั้นในสมัยนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลง และพระเจ้าองค์นี้แหละสถิตอยู่ในเราทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ พระองค์พร้อมเสมอที่จะประทานฤทธิ์อำนาจเหล่านี้ให้แก่เรา หากเรานำไปใช้ในทางที่เป็นประโยชน์ต่อพระองค์และต่อผู้อื่น ท่านรู้สึกว่าคุณชีวิตของท่านขาดฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์หรือไม่ คำพูดของท่านไม่เป็นที่จูงใจของคนอื่น ท่านรู้สึกว่าคุณอาจจะจูงใจผู้อื่นได้ ท่านยังคงอยู่ในอำนาจของมาร จิตใจยังเต็มไปด้วยการเห็นแก่ตัว จงทูลขอฤทธิ์อำนาจเหล่านี้จากพระองค์เพื่อท่านจะพบความสำเร็จในชีวิต ทั้งในการรับใช้พระเจ้า และงานทุกอย่างในชีวิตประจำวันของท่าน

ชีวิตการอธิษฐานของพระเยซูคริสต์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 1:32-39

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการอธิษฐาน

นักเรียนประจำคนหนึ่ง ได้รับเชิญให้อธิษฐานก่อนรับประทานอาหาร เขานิ่งอึ้งมองหน้าเพื่อน ๆ อยู่ขณะหนึ่ง ด้วยไม่ทราบว่าอธิษฐานอย่างไร ในที่สุดก็หลับตาพูดอ้อม ๆ แอ้ม ๆ ว่า “พระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าขออธิษฐานเหมือนกับที่ทนงอธิษฐานตอนเช้าวันนี้ อาเมน” มีคนเป็นจำนวนมากที่ได้ชื่อว่า เป็นคริสเตียนแต่ไม่รู้จักการอธิษฐาน ช่วงเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย และยากลำบากเหลือเกิน ให้เราศึกษาชีวิตการอธิษฐานของพระเยซูคริสต์ คว้าพระองค์ทรงเอาใจใส่ต่อการอธิษฐาน มากมายเพียงใด

ก.ทำไมพระเยซูคริสต์ จึงต้องทรงการอธิษฐาน (32-34,36-39)

เหตุผลประการแรก ที่พระองค์ทรงต้องการอธิษฐาน เพราะพระองค์ทรงต้องการติดต่อกับพระบิดาในสวรรค์ นี่ก็ควรเป็นเหตุผลสำคัญประการแรกที่คริสเตียนทั้งหลายต้องอธิษฐาน เราอธิษฐานต่อพระเยซูคริสต์ มิใช่เพียงขณะเมื่อเราต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ในยามเจ็บไข้ได้ป่วย ในยามตกทุกข์ได้ยาก ในยามเผชิญภัยอันตราย หรือมิใช่เพียงขณะเมื่อพระองค์ประทานสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่เราเท่านั้น ถ้าเราอธิษฐานเพราะเหตุดังกล่าวเท่านั้น เราก็เป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด เพราะการอธิษฐาน เป็นการเข้าใกล้พูดคุยติดต่อกับพระเยซูคริสต์ ท่านคงไม่พูดคุยกับบิดามารดาของท่าน และเข้าใกล้ชิดท่านเฉพาะเมื่อท่านมีความจำเป็นเท่านั้น การปฏิบัติเช่นนั้นจะนำความเสียใจอย่างมากที่สุดแก่บิดามารดาอย่างแน่นอน บุตรที่ดีและที่รักบิดามารดา ย่อมหาโอกาสเข้าใกล้ท่าน พูดคุยทักทายท่าน ทั้งเวลาที่จำเป็นและเวลาที่ไม่จำเป็น บางคนอาจกล่าวว่า เขาไม่มีเรื่องอะไรจะอธิษฐาน หากท่านรักเพื่อนของท่านจริง ๆ ท่านจะต้องมีเรื่องคุยเสมอ โดยไม่ต้องคิด บางครั้งท่านคุย จนลืมรับประทานอาหารเสียด้วยซ้ำ เหตุที่ท่านรู้สึกว่ามีเรื่องอะไรจะอธิษฐาน อาจเป็นเพราะท่านยังรักพระเยซูคริสต์ไม่เพียงพอ ยังเห็นห่างจากพระเยซูคริสต์มาก ประคองพระองค์เป็นเพียงชายแปลกหน้าคนหนึ่ง ที่ท่านไม่มีอะไรจะคุยด้วย ท่านเข้าหาพระองค์เพียงเมื่อมีเหตุจำเป็น หรือเมื่อพระองค์ทรงประทานสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่ท่านเท่านั้น พระองค์จะรู้สึกเศร้าทักมากมายเพียงใด ที่บุตรของพระองค์ ไม่อยากเข้าใกล้พระองค์ พระองค์ทรงต้องการสนิทสนมกับท่านเสมอจงอธิษฐานต่อพระองค์ เพราะท่านรักพระองค์และอยากติดต่อกับพระองค์

ประการที่สอง พระเยซูคริสต์ทรงต้องการอธิษฐาน เพราะพระองค์ทรงต้องการกำลังเพิ่มเติม โดยเหตุที่พระองค์ทรงอยู่ในสภาพของมนุษย์ ทรงรู้จักอ่อนเพลีย เหน็ดเหนื่อย หิวกระหาย เมื่อคนมากมายเห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในคำสอนในการขับไล่ผี การรักษาโรคร้ายไข้เจ็บก็แตกตื่นกันมาหาพระองค์ เชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงทำงานหนักมาก บางครั้งพระองค์ถึงกับไม่มีเวลา จะรับประทานอาหาร งานของพระองค์ต้องอาศัยฤทธิ์อำนาจและกำลังจากเบื้องบน จึงจะสามารถกระทำได้ ทางที่จะรับฤทธิ์อำนาจและกำลังเพิ่มขึ้น คือการอธิษฐานทูลขอต่อพระบิดา บ่อยครั้งที่เดียวที่เราอ่อนแอทั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังฝ่ายวิญญาณจิต เราไม่ทราบว่าจะรับกำลังเพิ่มเติมจากที่ใด หากเราหันกลับมาเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ ทูลขอกำลังจากพระองค์ พระองค์จะทรงเพิ่มเติมกำลังให้แก่เรา นักเทศน์หนุ่มคนหนึ่งได้รับเชิญอย่างกะทันหันให้ไปเทศนาในโบสถ์แห่งหนึ่ง เขาไม่มีเวลามากพอที่จะเตรียมตัว และยังเตรียมเดินทางเป็นระยะทางไกลอีกด้วย เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง เขารู้สึกอ่อนเพลียเหน็ดเหนื่อยมาก จึงอธิษฐานทูลขอพระเจ้าทรงช่วยเขา เพิ่มเติมกำลัง และสติปัญญาให้แก่เขา หลังจากการเทศนาแล้ว เขากล่าวว่า “ตั้งแต่เทศนามา ผมสามารถจะเทศนาได้ดีเช่นนี้ไม่กี่ครั้ง”

ประการที่สาม พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐาน เพราะทรงต้องการการทรงนำของพระบิดา สำหรับงานที่จะทำต่อไป พระองค์กล่าวแก่บรรดาอัครสาวกว่า “ให้เราทั้งหลาย เข้าไปในบ้านเมืองใกล้เคียงเพื่อเราจะได้เทศนาที่นั่นด้วย” ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม เราจำเป็นต้องได้รับการทรงนำของพระเยซูคริสต์ สติปัญญาของเรามีเพียงจำกัด ไม่อาจเข้าใจปัญหาหลายสิ่งหลายอย่างที่อาจเกิดขึ้น เราต้องการสติปัญญาจากพระองค์ เพื่อจะทำงานเหล่านี้ ให้ทุกอย่างสำเร็จลุล่วงด้วยดี เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าจึงให้พระเยซูคริสต์ เป็นผู้ทรงนำทุกอย่างก้าวในชีวิตของท่าน พระองค์ทรงล่วงรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของท่าน ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต จึงทรงสามารถนำท่าน ไปในทางที่ปลอดภัยและดีที่สุด

ข.พระเยซูคริสต์ ทรงอธิษฐานเมื่อใด (35:36)

มีคริสเตียนไม่น้อย ที่ขาดการอธิษฐานโดยอ้างเหตุผลว่า เพราะมีงานยุ่งไม่มีเวลาสำหรับการอธิษฐานนี้เป็นข้อแก้ตัวที่น่าเห็นใจ แต่คงไม่มีใครที่มีงานยุ่งเท่ากับพระเยซูคริสต์ แม้จะมีงานมากมายเพียงใดก็ตาม พระองค์ทรงหาเวลาอธิษฐานเสมอ สาวกของพระองค์และคนอีกมากมายกำลังตามหาพระเยซูคริสต์ แต่พระเยซูคริสต์ทรงทราบถึงความสำคัญของการอธิษฐาน ทรงปลีกเวลาเพื่อติดต่อกับพระเจ้ายกก่อน ก่อนที่จะออกไปเผชิญกับงานมากมายเหล่านั้นเมื่อท่านมีงานยุ่งมาก ท่านยังต้องเข้าใกล้พระเยซูคริสต์มาก เพื่อพระองค์จะสามารถช่วยเหลือท่าน ในการประกอบธุรกิจเหล่านั้น ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

พระองค์ทรงอธิษฐานในเวลาเช้ามีด (35) พระองค์ทรงตื่นขึ้นตั้งแต่เช้ามีด เพื่อไปอธิษฐาน มีเยาวชนหลายคนถามว่า เวลาใดเป็นเวลาที่ดีที่สุด สำหรับการอธิษฐานเราไม่อาจให้คำตอบที่ถูกต้อง

แน่นอนได้เพราะเวลาอธิษฐานที่เหมาะสมของแต่ละคนแตกต่างกัน บ้างมีเวลาว่างในตอนเช้า บ้างตอนกลางคืน บ้างตอนบ่าย หากท่านรู้สึกสะดวกและมีเวลามากพอตอนใด จงใช้เวลานั้นอธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้า การปฏิบัติเช่นนี้ก็เหมือนคนตายอยู่อย่างหนึ่ง คือคนส่วนมาก หาเวลาสะดวกสำหรับอธิษฐานไม่ได้ เมื่อมีเวลาว่างและสะดวกก็มักใช้เวลาผ่านไปกระทำสิ่งอื่นเสีย ทางที่ดีที่สุด เราควรจัดหาเวลาที่แน่นอนเวลาหนึ่งสำหรับเข้าเฝ้าพระเจ้า โดยการอธิษฐานและไตร่ตรองถึงพระวาระของพระองค์เวลาที่เหมาะสมที่สุด คือเช้าตรู่ เพราะขณะนั้นจิตใจของท่านปลอดโปร่ง ไม่มีสิ่งใดรบกวนสมองของท่าน ท่านจึงสามารถสงบใจอธิษฐานต่อพระเยซูคริสต์ได้อย่างแท้จริง อีกประการหนึ่ง เพราะในเวลาเช้าตรู่ ท่านได้พักผ่อนมาแล้วตลอดคืนร่างกายของท่านรู้สึกสดชื่นแข็งแรง ไม่ง่วงนอน อ่อนเพลียละเอียดใจ เหมือนในเวลากลางวันหรือกลางคืน ฉะนั้นในเวลาตอนเช้าทุกวัน ก่อนที่ท่านจะรับประทานอาหารเช้า จะพูดคุยกับผู้อื่นผู้ใด หรือก่อนจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด จงหาเวลาที่แน่นอนเข้าเฝ้าพระเจ้าเสียก่อน ขอพระองค์ทรงเป็นผู้นำในชีวิตของท่านตลอดวันนั้น ผู้ที่ไม่เคยปฏิบัติมาก่อน จงลองปฏิบัติดูขอพระพรของพระเจ้า จะหลังไหลมาสู่ท่านอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

พระเยซูคริสต์ ทรงอธิษฐานในยามสงบตามลำพังพระองค์เดียว ความจริงท่านอธิษฐานที่ใดเวลาใดก็ได้ เวลาและสถานที่ไม่มีความสำคัญอะไรมากนักสำหรับผู้ที่มีใจจดจ่อต้องการอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ ท่านอาจอธิษฐานบนรถเมล์ขณะที่เดินทางไปโรงเรียน หรือไปทำงาน ท่านอาจอธิษฐานขณะที่ทำงานอยู่ ท่านอาจอธิษฐานท่ามกลางสิ่งรบกวนอยู่รอบด้าน สิ่งสำคัญอยู่ที่จิตใจของท่าน แต่จะเป็นการดีที่สุด หากท่านจะหาเวลาหนึ่งในแต่ละวัน เข้าเฝ้าพระเจ้าตามลำพังคนเดียวในที่เงียบสงบ อาจเป็นเวลาเช้าตรู่ดังกล่าวข้างต้น หรือตอนกลางคืน หรือสถานที่ใดที่หนึ่งซึ่งท่านสามารถจะเข้าเฝ้าพระเจ้าได้โดยไม่มีสิ่งรบกวน

พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า และพระองค์เป็นพระเจ้า ยังทรงตระหนักถึงความสำคัญของการอธิษฐานเราทั้งหลายซึ่งเป็นคริสเตียนธรรมดา เต็มไปด้วยความอ่อนแอ อาศัยอยู่ในโลกซึ่งเต็มไปด้วยการทดลอง สิ่งล่อลวง ปัญหายุ่งยาก และความทุกข์ลำบากนานาประการเราก็ยังต้องการการอธิษฐานมาก เพื่อจะได้ฤทธิ์อำนาจ และกำลังที่จะรับมือกับสิ่งแควคล้อมเหล่านี้ เราจะปฏิเสธไม่ได้ว่าชีวิตคริสเตียนของเราอ่อนแอ พ่ายแพ้ต่อการหลอกลวงต่าง ๆ รอบด้าน เพราะขาดการอธิษฐาน การอธิษฐานเป็นกุญแจสำคัญที่สุดดอกหนึ่งซึ่งนำความสำเร็จในชีวิตมาสู่ท่าน เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษาทั่วไป ก่อนจบบทเรียนวันนี้ เราจะกล่าวถึงวิธีอธิษฐานอย่างสั้น ๆ ซึ่งท่านอาจนำไปปฏิบัติได้ทันที คำอธิษฐานอาจแบ่งได้เป็น 3 ตอน 1.สรรเสริญและขอบคุณ 2.สารภาพ 3.ทูลขอ แล้วจบลงด้วยในนามของพระเยซูคริสต์ ทุกครั้งที่อธิษฐาน จงเริ่มต้นด้วย การสรรเสริญ ขอบคุณพระเจ้า สำหรับพระคุณและความรักของพระองค์ จงสำรวจจิตใจ และสารภาพความผิดของท่าน แล้วจึงค่อยทูลขอต่อ

พระองค์ในสิ่งที่ท่านต้องการ จงจำไว้ได้ว่า การอธิษฐานมิใช่การกล่าวปราศรัยที่ท่านไม่จำเป็นต้องอธิษฐานยืดยาว และเลือกเฟ้นแต่สำนวนที่ไพเราะ พระเยซูคริสต์ทรงพอพระทัยคำอธิษฐานที่ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา แต่ออกจากจิตใจอย่างแท้จริง มากกว่าคำอธิษฐานที่เต็มไปด้วยสำนวนโวหาร เพียงแต่เพื่ออวดความสามารถของคนที่นั่น

การแต่งตั้งสาวกสิบสองคน

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 3:7-19

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาสำนึกถึงความจำเป็นและความสำคัญของผู้ร่วมงานไม่ว่างานในองค์กรใด คณะใด ผู้นำและผู้ร่วมงานเป็นสิ่งสำคัญมาก งานทุกอย่างจะสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ต้องอาศัยทั้งผู้นำและผู้ร่วมงานที่ดี ผู้นำที่ขาดผู้ร่วมงานที่ดี ไม่อาจทำงานให้สำเร็จเรียบร้อยได้ฉันใด ผู้ร่วมงานที่ขาดผู้นำที่ดีก็ฉันนั้น ทั้งสองฝ่ายต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันจากการตั้งสาวกสิบสองคนของพระเยซูคริสต์ เชื่อว่าเราจะได้รับบทเรียนมากมายเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ ความสำคัญของผู้ร่วมงานและการปฏิบัติต่อผู้ร่วมงาน

ก.ความจำเป็นของผู้ร่วมงาน (3:7-12)

ขณะนั้นพระนามของพระเยซูคริสต์เป็นที่กล่าวขวัญถึงในที่ทุกมุมเมือง ไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใด จะมีคนมากมายติดตามห้อมล้อมพระองค์ จนบางครั้งพระองค์ไม่อาจทนการเบียดเสียด ของกลุ่มชนได้ต้องลงเรือข้ามฟากไปที่อื่น นักเทศน์หรือคนรับใช้ ที่ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จะไม่ต้องกลัวว่า ไม่มีคนฟังคำเทศนาสั่งสอนของเขา เขาไม่จำเป็นต้องโฆษณา ป่าวประกาศ หรือใช้วิธีแปลก ๆ ใหม่ ๆ ดึงดูดใจคนให้มาหาเขา ประชาชนจะพากันมาหาเขาเอง จนเขาไม่มีกำลังพอที่จะต้อนรับคนเหล่านั้นได้ ในสมัยของพระเยซูคริสต์ เมื่อประชาชนได้ยินถึงสิ่งซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำ ก็พากันมาจากเมืองยูดา กรุงเยรูซาเล็ม เมืองอิคูมาเย แม่น้ำยาระเด็น ฟากข้างโน้น แวนแคว้น เมืองตุโรและซีโดน ผู้ที่มาหาพระเยซูคริสต์จำนวนมากมายเหล่านี้ อาจมาด้วยจุดประสงค์แตกต่างกัน บ้างมาเพื่อดูการอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นนิสัยของคนทั่วไปที่อยากดูของแปลกประหลาดเกินความคาดฝันของมนุษย์ บ้างมาเพราะติดตามคนอื่นมา ไม่มีจุดหมายปลายทางของตนเอง นี่ก็เป็นนิสัยของคนอีกอย่างหนึ่ง เมื่อเห็นมีคนมากที่ไหนก็พากันไปที่นั่น บ้างมาเพื่อให้พระเยซูคริสต์รักษาโรภภัยไข้เจ็บ บ้างมาด้วยอยากฟังคำเทศนาสั่งสอน ปัจจุบันคนที่มาโบสถ์ก็มีจุดมุ่งหมายแตกต่างกัน ใครจะมาด้วยจุดมุ่งหมายเช่นใดนั้น ขอท่านอย่าเพิ่งไปสนใจให้มากนัก แต่จงถามท่านเองว่าท่านมาโบสถ์ด้วยจุดมุ่งหมายอะไร

แม้ความมุ่งหมายของแต่ละคนที่มาหาพระเยซูคริสต์อาจแตกต่างกัน แต่ความจริง และความสำคัญอยู่ที่ว่า มี “คนเป็นอันมาก” ได้มาหาพระเยซูคริสต์เมื่อมีคนมากขึ้น งานก็ย่อมมากขึ้นเป็นเงาตามตัว เมื่องานมากขึ้น ก็ต้องการคนร่วมงานเพิ่มขึ้น

ข้อบกพร่องผู้นำปัจจุบันซึ่งต้องรีบแก้ไข ปรับปรุงโดยด่วน มีอย่างน้อยสองประการ

ประการแรก คือ ผู้นำที่รับผิดชอบงานทุกอย่าง ไม่ยอมเลือกผู้ร่วมงานมาช่วยแบ่งเบาภาระ ทำให้ตนต้องวุ่นวายโดยใช้เหตุ ทั้งนี้เนื่องจาก หาผู้ร่วมงานยาก หรือกลัวคนอื่นจะแย่งชิงตำแหน่งหน้าที่ไปเสีย จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผู้นำที่ดี ย่อมรู้จักเลือกผู้ร่วมงานมาช่วยแบ่งเบาภาระ

ประการสอง คือ ผู้นำที่มีผู้ร่วมงาน แต่ไม่รู้จักวิธีแบ่งภาระและหน้าที่ให้การมีผู้ร่วมงานก็ดูไม่มีร่วมงาน หากท่านเลือกผู้ร่วมงาน จงแบ่งหน้าที่และภาระให้รับผิดชอบ

งานส่วนใหญ่ของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับการเทศนา สั่งสอน และการรักษาโรค พระองค์ทรงเลือกผู้ร่วมงานเหล่านี้ช่วยพระองค์ในการสอน (14-16) จัดเตรียมสถานที่และการคมนาคม (9) และเชื่อว่ายังมีงานอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่พระองค์ทรงต้องการความช่วยเหลือของผู้ร่วมงานเหล่านี้

เหตุผลสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งที่ต้องการผู้ร่วมงานคือ การผลิตผู้นำในวันข้างหน้า ผู้นำมิได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เกิดจากการฝึกฝน ได้แต่เข้ามาทีละเล็กทีละน้อย การฝึกฝนผู้นำที่ดีที่สุด คือ ใช้เขาให้เป็นผู้ช่วย หรือผู้ร่วมงานในงานที่ท่านทำได้ เวลาผ่านไป ความสามารถ ความกล้าจะเพิ่มขึ้น และเขาก็พร้อมที่จะเป็นผู้นำได้เมื่อมีความต้องการ โดยวิธีนี้คริสตจักร หรือองค์การ หรือคณะ จึงไม่ต้องกลัวว่าจะขาดผู้นำต่อไปอีก

ข. การเลือกผู้ร่วมงาน (13-15)

“วันนี้ เรามีการเลือก ประธาน เหนรัญญิก และเลขานุการของคณะเยาวชน” ประธานเยาวชนคนเดิมยืนขึ้นประกาศ อนุชนต่างปรบมือแสดงความยินดี “มีใครจะเสนอชื่อผู้สมควรแก่ตำแหน่งบ้าง” ชายหนุ่มสามสี่คนกระซิบกระซาบกัน แล้วหัวเราะกึกกัก คนหนึ่งพูดเป็นเชิงชักชวนคนอื่น ๆ ว่า “ให้เราเลือก มานพ” เพื่อนทั้งห้องหัวเราะชอบใจ เพราะมานพเป็น “ตัวตลก” ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา “ช่วยกันยกมือหน่อย เราจะเลือกมานพ” โดยวิธีนี้มานพก็ได้รับเลือกเป็นประธานของเยาวชนกลุ่มนั้น ผลปรากฏว่าไม่ทันสิ้นปี เยาวชนคณะนั้นก็หายหน้าหายตาไปหมด

แม้ปัจจุบัน เยาวชนส่วนมากก็ยังไม่เข้าใจถึงความสำคัญของการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มักทำเป็นเล่น ดังตัวอย่างที่ยกมาข้างต้น บ้างขาดความรู้ในการเลือกเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสม เลือกแต่คนก่อนข้าง มีหน้ามีตา คนมีตำแหน่งชื่อเสียงดีในสังคม คนที่พูดเก่ง มีวิชาความรู้สูงส่งเหล่านี้นับว่า เป็นคุณสมบัติที่สำคัญแต่ถ้าท่านจะเลือกผู้นำ โดยพิจารณาคุณสมบัติเหล่านี้เท่านั้น ท่านก็จะผิดหวังในเวลาต่อมา วิธีเลือกผู้ร่วมงานของพระเยซูคริสต์เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เรา

1. พระองค์ทรงตัดสินใจเลือกโดยพระองค์เอง มิใช่เพราะคำชักชวนของคนอื่นหรือติดตามคะแนนเสียงของคนอื่น การเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ที่เช่นกัน ท่านจงเป็นตัวของตนเอง ใช้สิทธิอำนาจของตนให้เต็มที่ในการออกเสียง พิจารณาโดยตัวเองให้ถึงผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งอย่าไปฟังคำชักชวนของคนอื่น หรือเลือกตามฝ่ายที่มีเสียงมาก

2. พระองค์ทรงพิจารณาถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของผู้ร่วมงาน ผู้ที่พระองค์ทรงเลือก ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ได้ติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิดมาก่อน มิฉะนั้นเขาคงไม่ติดตามพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาซึ่งไม่มีอะไรน่าดู คนเหล่านี้ พระองค์ทรงรู้จัก ทรงเรียกมาได้ทุกขณะเมื่อพระองค์ทรงต้องการ

ชีวิตฝ่ายวิญญาณจิต ก็ควรจะเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติประการแรก ซึ่งเราต้องพิจารณาในการเลือกผู้นำ ผู้นำและผู้ร่วมงานที่รักพระเจ้าเท่านั้น จึงจะสามารถช่วยให้คณะของท่านรักพระเจ้าได้

3. การเลือกคนให้เหมาะสมกับหน้าที่ไม่ทรงเลือกมากเกินไป หรือน้อยเกินไป อย่าลืมว่าเมื่อมีหน้าที่แล้ว ต้องมีงานให้เขาทำ ไม่มากเกินไปและไม่น้อยเกินไป

4. ทรงเลือกคนธรรมดาทั่วไป ส่วนมากเป็นชาวประมง บ้างเป็นคนเก็บภาษีโดยทรงทราบว่าคนเหล่านี้ยินยอมรับใช้พระองค์ แม้มีความสามารถอยู่เพียงเล็กน้อย หากได้รับการฝึกฝนอย่างพอเพียงก็จะเป็นคนงานที่ดีเยี่ยม

ค. “การปฏิบัติต่อผู้ร่วมงาน (14-19)”

1. “*ให้อยู่กับพระองค์*” (14) พระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดกับสานุศิษย์เหล่านี้เสมอ เพื่ออบรมฝึกฝนเขา ในงานซึ่งเขาทั้งหลายจะทำ ก่อนที่เจ้าหน้าที่รับเลือกจะประกอบภารกิจได้ดั่งนั้น จำเป็นต้องได้รับการอบรมฝึกฝนก่อน ผู้นำมีหน้าที่สำคัญยิ่งในการช่วยเหลือผู้ร่วมงาน พยายามอยู่ใกล้ชิดกับเขา ให้กำลังใจเขา

2. “*เพื่อจะใช้เขา ไปประกาศสั่งสอน*” ทรงมอบความไว้วางใจแก่ศิษย์ในงานซึ่งพระองค์ทรงใช้ให้ทำ ทรงมอบหน้าที่การสอนให้ โดยความเชื่อมั่นว่าคนเหล่านี้สามารถเป็นผู้แทนของพระองค์ได้ ท่านไว้วางใจเพื่อนร่วมงานของท่านไหม?

3. *ทรงมอบอำนาจให้* หมายความว่า ให้ผู้ร่วมงานมีสิทธิอำนาจเต็มที่ในงานที่เขาได้รับมอบหมาย

4. *ทรงรักและเอาใจใส่* สานุศิษย์ทุกคน จนกระทั่งทราบอุปนิสัยใจคอของศิษย์ทั้งหลาย สามารถตั้งชื่อให้เหมาะสมกับแต่ละคน ความรัก ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ผู้นำทุกคนพึงมี และนี่ก็เป็นเคล็ดลับอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เขาเป็นผู้นำที่ดี

คณะเยาวชน โรงเรียนรวิวารศึกษากิจกรรมต่าง ๆ ในคริสตจักร ในโรงเรียน ในสังคม ในบ้าน ต้องการความร่วมมือและร่วมใจของท่าน ท่านอาจจะได้รับเลือกเป็นผู้นำของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือ

ผู้ร่วมงานขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง ก็จงจำไว้เสมอว่า ไม่ว่าท่านอยู่ในตำแหน่งฐานะใด ท่านมีความสำคัญยิ่งต่อความเจริญก้าวหน้า และความสำเร็จของงานที่ได้รับมอบหมาย

พระเยซูกับเด็ก

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 10:13-16, 9:36, 37,42

จุดประสงค์ เพื่อให้ผู้ศึกษาเอาใจใส่ในการอบรมสั่งสอนเด็ก และรักเด็กมากยิ่งขึ้น

จากการสังเกตทั่ว ๆ ไปรู้สึกว่าคริสตจักรโดยมากไม่ค่อยสนใจในเรื่องการอบรมสั่งสอนเด็กในคริสตจักร ทั้งนี้อาจเนื่องจากมองไม่เห็นความสำคัญของเด็กที่มีต่อคริสตจักร สังคม และประเทศชาติในวันข้างหน้า หรืออาจนึกว่าการอบรมเด็กเป็นงานยากลำบาก ผลที่ได้รับไม่คุ้มกับเวลาและหยาดเหงื่อ และทุนทรัพย์ที่เสียสละไป ภรรยาของศิษยาภิบาลคนหนึ่งถึงกับกล่าวว่า “เสียเวลาสั่งสอนเด็กพวกนี้เปล่า ๆ โดแล้วเขาก็หนีไปทีอื่น” คริสตจักรบางแห่งจัดโรงเรียนรวีวารศึกษาสำหรับเด็ก แต่ก็ไม่เอาจริงเอาจังเท่าไรนัก นึกเพียงว่า นั่นเป็นเพียงกิจกรรมอย่างหนึ่งของคริสตจักร มองไม่เห็นคุณค่าและความหมายที่แท้จริงในการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า ครูที่สอนก็ขาดความรักอย่างแท้จริงต่อเด็กแต่ละคน งานของเด็กในคริสตจักรจึงไม่ก้าวหน้า ให้เรามาศึกษาว่าพระเยซูคริสต์ทรงปฏิบัติต่อเด็กเช่นใด เพื่อหนุนใจเราทุกคนให้เอาใจใส่ต่องานของเด็กในคริสตจักรมากยิ่งขึ้น

ก.ความรักของพระเยซูที่มีต่อเด็ก (10:13-16)

แม้พระเยซูคริสต์จะทรงมีงานยุ่งการเทศนาสั่งสอนตามทีต่าง ๆ และมีคนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ พระองค์ก็ไม่ลืมเด็ก พระองค์ไม่เพียงแต่สนใจ ผู้ใหญ่ คนเจ็บป่วย ผู้เฒ่าหนุ่มสาวพระองค์ยังทรงสนใจเด็ก ๆ ทุกคนอีกด้วย

ครั้งหนึ่ง ขณะที่พระเยซูคริสต์ทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนอยู่ มีคนพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงจับต้องและอวยพรให้เด็กเหล่านี้ แต่สาวกบางคนได้ห้ามปรามไว้ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเห็นเช่นนั้น ก็รู้สึกไม่พอใจพระทัยมากจึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเราอย่าห้ามเขาเลย” เหตุที่เหล่าสาวกห้ามปรามพวกเขา มิให้พาเด็กเข้ามาหาพระเยซูคริสต์ อาจเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้ **ประการแรก** พวกเขาอาจนึกว่า พระเยซูคริสต์ทรงมีฐานะอย่างอื่นที่สำคัญในการสั่งสอนผู้ใหญ่ และรักษาโรค คงไม่มีเวลาที่จะสนใจเด็กซึ่งไม่มีความสำคัญอะไรมากนัก **ประการที่สอง** พวกเขาอาจนึกว่า พระเยซูไม่ทรงรักเด็ก **ประการที่สาม** อาจเนื่องจากเหล่าสาวกเองไม่สนใจเด็กและไม่รักเด็ก เมื่อเห็นมีคนพาเด็กเข้ามาหาพระเยซูคริสต์ จึงห้ามปรามไว้ พระเยซูไม่ทรงพอพระทัยในการกระทำของพวกเขา เพราะพระองค์ทรงรักเด็ก ไม่มองข้ามความสำคัญของเด็กไม่ว่าจะมีงานอื่นที่ยุ่ง

มากสักเพียงใดก็ตาม พระองค์ตรัสเปรียบเทียบว่า “ผู้หนึ่งใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าแผ่นดินนั้นไม่ได้” แล้วพระองค์ก็ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา และทรงอวยพรเขา คริสเตียนจำนวนมาก ในคริสตจักรปฏิบัติเหมือนเหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์ มองข้ามความสำคัญของเด็ก ไม่เพียงแต่ไม่ช่วยเหลือในการอบรมสั่งสอนเด็กในคริสตจักรยังขัดขวางผู้อื่น ที่ต้องการช่วยเหลืองานของพระองค์ โดยการหัวเราะเยาะบ้าง ไม่รวมมือบ้าง พุดจาทำให้ผู้อื่นท้อแท้ใจบ้าง พระเยซูคริสต์ไม่พอพระทัยมาก ทรงต้องการให้เรานำเด็ก เข้ามาหาพระองค์ ทรงต้องการให้เรารักเด็ก ดังที่พระองค์ทรงรักและเป็นห่วงเด็ก

ข. ความสำคัญของการอบรมสั่งสอนและนำเด็กเข้ามาหาพระเยซูคริสต์

บางคนอาจกล่าวว่า คนมองไม่เห็นความสำคัญอะไรเกี่ยวกับงานเด็ก ในคริสตจักร ถ้าเขาพิจารณาไตร่ตรองให้ดี และทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสำคัญของงานนี้แล้ว เขาก็จะไม่กล่าวเช่นนั้น

1. องค์กรต่าง ๆ ที่ไม่ใช่คริสเตียน มองเห็นความสำคัญของการอบรมสั่งสอนเด็ก คริสตจักรยังต้องเอาใจใส่ในงานนี้ องค์กรอื่น ๆ ได้ทุ่มเททุนทรัพย์แรงงาน หยาดเหงื่อมากมายเพื่อเด็ก แต่ก็ไม่อาจแก้ไขปัญหาสำคัญที่สุดเกี่ยวกับวิญญาณจิต มิแต่พระเยซูคริสต์เท่านั้นที่สามารถแก้ไขปัญหานี้ เมื่อปัญหาฝ่ายวิญญาณจิตของเด็กได้รับการแก้ไข ชีวิตได้รับการเปลี่ยนแปลงจากพระเยซูคริสต์ปัญหาอื่นก็แก้ไขได้ง่าย

2. การอบรมสั่งสอนเด็ก และการนำเด็กเข้ามาหาพระเยซูคริสต์ เป็นน้ำพระทัยของพระเยซูคริสต์ พระองค์ตรัสว่า “จงยอมให้เด็ก ๆ เล็ก ๆ เข้ามาหาเรา...ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา”

3. เด็กก็ต้องการความรัก เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ บางคนอาจคิดว่า รอให้เด็กเหล่านี้โตขึ้นก่อน แล้วค่อยสั่งสอนเขาเกี่ยวกับทางแห่งความรัก เราไม่อาจรอเด็กเหล่านี้ได้ เพราะเราไม่ทราบว่าชีวิตของแต่ละคนจะยืนยาวเพียงใด เราไม่อาจรับรองว่า เด็กคนนั้นคนนี้จะมียูเอ็นยาวกี่ปี ถ้าเขาไม่ได้รับชีวิตนิรันดร์จากพระเยซูคริสต์ และต้องจากโลกนี้ไปอะไรจะเกิดขึ้นแก่เขา เวลานี้แหละเป็นเวลาที่เขาจะต้องได้พบและต้อนรับพระเยซูคริสต์

4. เด็ก ๆ ต้อนรับพระเยซูคริสต์ง่ายกว่าผู้ใหญ่ จิตใจของเขายังขาวสะอาดไม่มีเรื่องยุ่งเหยิงต่าง ๆ คอยรบกวน ไม่มีใจสงสัยเหมือนผู้ใหญ่ จึงเชื่อและรับฟังคำสอนทุกอย่างได้ง่ายดาย เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้า เหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินนั้นไม่ได้” ถ้าเราไม่ถือโอกาสขณะที่จิตใจของเด็กยังยินดีรับฟังคำสอนอยู่ แนะนำพระเยซูคริสต์ให้แก่เขา ก็จะเป็นการยากลำบากในเมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีใจแข็งกระด้างและเต็มไปด้วยความสงสัยแล้ว คุณดันไม้ที่ยังอ่อนอยู่ตัดได้ง่ายฉันทใจ จิตใจของเด็กก็อาจตัดแปลงได้ง่ายฉันทนั้น

5. เราต้องแข่งขัน กับพญามารซาตาน ในการแย่งชิงดวงวิญญาณของเด็ก สิ่งทดลองและการล่อลวงต่าง ๆ ในการแย่งชิงดวงวิญญาณของเด็ก สิ่งทดลองและการล่อลวงต่าง ๆ ในโลกมีมากมาย เด็กจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังเดินอยู่ในทางที่นำไปสู่ความพินาศ ถ้าท่านเป็นคนช่างคิดช่างสังเกต จงพิจารณาดูสิ่งต่าง ๆ ที่เด็ก ๆ กระทำในปัจจุบันตามถนนหนทางและหมู่บ้านทั่วไป หลังจากเลิกจากโรงเรียนหรือวันที่โรงเรียนหยุด จะเห็นเด็กจับกลุ่มกัน เล่นในสิ่งที่เรียกว่า “การพนัน” เด็กปัจจุบันเริ่มหัดสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า ตั้งแต่ยังเยาว์ โดยนี่ถือว่าเป็นสิ่งโก้หรู กิริยามารยาท คำพูด ตลอดจนการกระทำต่าง ๆ ห่างไกลจากเด็กในสมัยก่อนมากเหลือเกิน เป็นสิ่งที่น่าเศร้าใจมิใช่หรือที่เห็นสภาพความเสื่อมทรามทางศีลธรรมของสังคม แต่ดูประหนึ่งว่าสังคมมิได้เป็นห่วงต่อสิ่งที่เด็กกำลังกระทำอยู่เพราะนั่นเป็นความต้องการของมารที่จะหลอกลวงให้เด็กหลงผิด มารทำงานหนักตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพื่อแย่งชิงเด็กเหล่านี้ แต่คริสเตียนยังคงนอนใจ ไม่เอาใจใส่ต่อดวงวิญญาณของเด็ก ช่างเป็นภาพที่น่าเศร้าใจยิ่งนัก พระเยซูคริสต์ทรงทราบถึงอันตรายนี้อันนี้ จึงเรียกให้เข้ามาหาพระองค์

ค. การนำเด็ก เข้ามาหาพระเยซูคริสต์

1. หนุนใจให้เด็ก เข้ามาหาพระเยซูคริสต์ ท่านที่เป็นบิดา มารดา หรือพี่ชาย พี่สาว จงหนุนใจบุตร หรือน้องของตน ให้เอาใจใส่ในเรื่องฝ่ายวิญญาณจิต สถานที่แห่งแรกที่ท่านจะสอนเขาคือที่บ้านของตนเอง จงสั่งสอนเขาให้ติดตามพระวจนะของพระเจ้า บาดหลวงท่านหนึ่งได้นับถึงความสำคัญในการจูงใจเด็กตั้งแต่เยาว์วัยโดยกล่าวว่า “จงให้เด็กอยู่ในความเลี้ยงดูของข้าพเจ้าคนหนึ่ง เมื่ออายุของเขาได้ 7 ขวบ เขาก็จะไม่จากข้าพเจ้าไปอีก” นอกจากนั้นท่านยังต้องหนุนใจเขาให้ไปรับการอบรมที่โบสถ์ โดยให้ร่วมเรียนรวีวารศึกษา หากบิดามารดาหรือพี่ชายและพี่สาว ช่วยกันหนุนใจน้องของตน น้องของท่านก็จะยินดีมาร่วมเรียนรวีวารศึกษามากยิ่งขึ้น

2. จงระลึกเสมอว่า ท่านมีหน้าที่รับผิดชอบดวงวิญญาณของเด็ก จงให้ความเอาใจใส่ต่อเด็กมากยิ่งขึ้น ระวังให้ดีในสิ่งที่ท่านจะสอนเขา เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เขาในการประพฤติ พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “แต่ผู้ใดจะนำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง ที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าได้เอาหินโม้แป้งก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้น ถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า”

3. จงอธิษฐานเผื่อเด็ก “พระเยซูคริสต์ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขาและทรงอวยพรเขา” ท่านได้อธิษฐานเผื่อคนอื่นและสิ่งอื่นเสมอ แต่ท่านได้อธิษฐานเผื่อเด็กมากเพียงใด ครูสอนรวีวารศึกษาคนหนึ่ง บอกว่า เขาได้อธิษฐานเผื่อเด็กในชั้นของเขาทุกคน โดยเอ่ยชื่อของแต่ละคน จำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า เด็กเหล่านั้นต่างได้รับความรอด เจริญเติบโตในพระคริสต์

เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันข้างหน้าและเด็กในวันนี้คือ คริสตศมาชิกในวันข้างหน้า เด็กที่เรามองเห็นวิ่งเล่นอยู่ทุกวัน ใครอาจล่วงรู้ว่า เขาอาจได้เป็นนายกรัฐมนตรี นักวิทยาศาสตร์ นักกฎหมายผู้

ประกาศ นักการเมือง ครู ฯลฯ ในวันข้างหน้า เขาอาจเป็นกำลังสำคัญยิ่งของคริสตจักรสังคม หมู่คณะ ประเทศชาติ เขาอาจเป็นเครื่องมืออันอัศจรรย์ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ทำการใหญ่ในอนาคตเราทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบเด็กเหล่านี้อย่าละเลยหน้าที่ซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงมอบหมายให้ วิญญาณของเด็กมีค่าไม่แตกต่างกับวิญญาณของผู้ใหญ่ จงนำเด็กเข้ามาหาพระเยซูคริสต์ เพื่อเขาจะได้รับความรักเช่นเดียวกับท่าน “จงฝึกสอนเด็กให้ประพฤติตามทางที่ควรจะประพฤตินั้นและเมื่อแก่ชราแล้วเขาจะไม่เดินห่างจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:6)

“คนทั้งหลายพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด”

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 8:27-35

จุดมุ่งหมาย ให้ผู้ศึกษารู้จักชีวิตคริสเตียนที่แท้จริง และความหมายของการติดตามพระเยซูคริสต์

นักเทศน์คนหนึ่งไม่แน่ใจว่า ชายหนุ่มที่ชื่อวิชัยซึ่งอ้างตนว่าเป็นคริสเตียนจะเข้าใจความหมายของการเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริงหรือไม่ จึงถามเขาในบ่ายวันหนึ่ง

“วิชัย เธอเป็นคริสเตียนแล้วหรือ” นักเทศน์ถาม

“ครับ ผมเป็นคริสเตียนแล้ว” วิชัยตอบรับ

“ทำไมเธอจึงเป็นคริสเตียน”

วิชัยนั่งอึ้งไปสักครู่หนึ่ง แล้วตอบว่า “คำสอนของศาสนาคริสต์ดีมากครับ อาจารย์ที่ผมอาศัยอยู่ด้วยเป็นคริสเตียนที่ดีเหลือเกิน คำสอนของศาสนาคริสต์ช่วยให้คนดีขึ้นจริง ๆ ผมจึงเป็นคริสเตียน”

นักเทศน์ทราบได้ทันทีว่า วิชัยไม่เข้าใจความหมาย ของการเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง การเป็นคริสเตียนตามความเข้าใจของวิชัย คือ เชื่อคำสอนของศาสนาคริสต์ เขานับถือพระเยซูในฐานะเป็นศาสดาผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง โดยไม่เข้าใจแม้แต่้อยเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดพ้นบาปไม่ทราบว่าจะมีคนอีกสักจำนวนเท่าใดที่เป็นคริสเตียนชนิดเดียวกับวิชัย

ก.พระเยซูคริสต์คือผู้ใด (8:27-30)

ไม่เพียงแต่ ในปัจจุบันเท่านั้นที่คนเป็นจำนวนมาก ที่ไม่รู้จักพระเยซูอย่างแท้จริงแม้คนในสมัยของพระเยซูคริสต์ก็ไม่รู้จักพระองค์อย่างแท้จริงด้วย ขณะที่พระเยซูคริสต์และเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป ยังหมู่บ้านแห่งหนึ่งพระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด” เหล่าสาวกทูลพระองค์ว่า บางคนนึกว่า พระองค์เป็นยอห์นบัพติศโต เพราะสมัยนั้น ชื่อเสียงของยอห์นโด่งดัง ในฐานะเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า ทุกครั้งที่ยอห์นเทศนาสั่งสอน จะมีคนเป็นจำนวนมากจากหลายเมืองมาฟังท่าน เหตุการณ์คล้ายคลึงกันได้บังเกิดแก่พระเยซูคริสต์ ไม่ว่าพระเยซูคริสต์จะทรงเทศนาสั่งสอนที่ใด ก็มีคนเป็นจำนวนมากติดตามพระองค์ นอกจากนั้นพระเยซูคริสต์ยังทรงประกอบด้วยเดชอำนาจ ทรงรักษาโรคนักขี้เจ็บให้หายรักษาคนง่อยให้เดินได้ คนตาบอดให้มองเห็น คนตายแล้วให้ขึ้นมาอีก ทรงขับไล่ผีร้าย และผีโสโครกทุกชนิดให้ออกจากร่างของคนที่ถูกสิง บางคน

ในสมัยนั้นคิดว่า พระองค์คือเอลียา ศาสดาพยากรณ์ผู้แสดงการอัศจรรย์มากมายในพระคัมภีร์เดิม บางคนไม่ทราบว่าจะนำพระองค์ไปเปรียบเทียบกับผู้ใดจึงว่า พระองค์เป็นคนหนึ่งคนใดในพวกศาสดาพยากรณ์ สรุปแล้วคนส่วนมากเข้าใจว่า พระองค์เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้ทรงฤทธิ์หรือมหาราชครูผู้ใหญ่ยิ่งคนหนึ่ง ถูกต้องที่สุด พระองค์เป็นทั้งศาสดาพยากรณ์ผู้ทรงฤทธิ์หรือมหาราชครูผู้ใหญ่ยิ่งคนหนึ่ง แต่มีความจริงที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งเกี่ยวกับพระองค์ที่คนเหล่านั้นไม่ทราบ แม้แต่สาวกที่ติดตามพระเยซูคริสต์ พระองค์ยังไม่แน่ใจว่า เขาเหล่านั้นจะรู้จักพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวก ว่า “ฝ่ายพวกท่านนี้ว่าเราเป็นผู้ใด” ดูประหนึ่งว่าเหล่าสาวกคนอื่นก็ไม่แน่ใจในความเข้าใจของตนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์จึงมิได้ตอบอะไรฝ่ายเปโตรซึ่งเชื่อว่าจะได้รับความคลาใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์” มีความหมายว่า พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ความจริงนี้แหละที่พระเยซูคริสต์ทรงต้องการให้คริสเตียนและชาวโลกทุกคนทราบ จุดมุ่งหมายสำคัญที่สุดที่พระองค์เสด็จมา มิใช่เพื่อเป็นศาสดาพยากรณ์ มิใช่เพื่อเป็นมหาราชครูแต่เพื่อเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก หากท่านเชื่อพระเยซูคริสต์เพียงในฐานะพระองค์เป็นพระศาสดาแล้ว ความเชื่อของท่านยังไม่ถูกต้อง ท่านยังมีได้เป็นคริสเตียนที่แท้จริง ท่านจะเป็นคริสเตียนที่ถูกต้องและแท้จริงก็ต่อเมื่อท่านสำนึกว่า ตนเป็นคนบาป ต้องการพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และได้ต้อนรับพระองค์เข้ามาในจิตใจเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของท่าน

ข. ทางของพระคริสต์เป็นชนใด (31-33)

เปโตรทูลพระเยซูว่า พระองค์คือ พระคริสต์ ซึ่งแปลว่า พระผู้ช่วยให้รอดแต่เปโตรยังไม่เข้าใจว่า พระองค์จะโปรดมนุษย์รอดโดยวิธีใด ชาวยิวทุกคนเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ หรือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะมาโปรดชาวยิวในวันหนึ่งข้างหน้า ช่วยเหลือยิวได้รับอิสรภาพ กลับคืนเป็นประเทศที่รุ่งเรืองเหมือนเดิม พวกเขาเรียกว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” หรือพระเมสสิยาห์หรือพระคริสต์ คงเสด็จมาเยี่ยงกษัตริย์ผู้เกรียงไกรเป็นที่เกรงขามของนานาประเทศ หากมีใครทราบไม่ว่า พระองค์จะเสด็จมาในฐานะตำแหน่งเช่นนี้ นับเป็นการคลาใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ช่วยให้เปโตรและเหล่าสาวกทราบ พระเมสสิยาห์ หรือพระคริสต์คือพระเยซูซึ่งเขากำลังติดตามอยู่ กระนั้นก็ตาม พวกเขายังมีความคิดว่า พระเยซูคริสต์คงจะได้เป็นกษัตริย์นำชนชาติอิสราเอลสู่ความรุ่งเรือง แต่คำอธิบายของพระเยซูคริสต์ทำให้เปโตร และเหล่าสาวกต้องงุนงงเพราะพระองค์มิได้ตรัสว่า จะเป็นกษัตริย์ในวันข้างหน้าดังที่พวกเขานึกเลย กลับตรัสว่าต่อไปพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง ยิ่งกว่านั้น พวกผู้เฒ่า พวกปุโรหิต และพวกอาลักษณ์จะละทิ้งพระองค์ และฆ่าพระองค์เสีย แล้วในวันที่สามพระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่ เมื่อได้ขึ้นเช่นนั้นเปโตรรีบทูลห้ามพระองค์ไว้แต่พระเยซูกล่าวเตือนเปโตรอย่างรุนแรงทันทีว่า “อ้ายซาตานจงถอยไปข้างหลังเราเพราะเจ้ามิได้ติดตามพระดำริ ของพระเจ้าแต่ตามความคิดของมนุษย์”

เหตุที่พระเยซูคริสต์ทรงตีเตียนเปโตรอย่างรุนแรง เพราะเปโตรติดตามความคิดของมนุษย์ เปโตรกล่าวห้ามพระเยซูคริสต์ อาจเป็นเพราะ

1.เปโตรได้ติดตามพระเยซูคริสต์ตลอดมา ได้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ ในการรักษาโรค ขับไล่ผีโสโครกพระองค์น่าจะใช้ฤทธิ์อำนาจนั้น ต่อสู้ศัตรูเอาตัวรอด ไม่ควรปล่อยให้ศัตรูนำความทุกข์ทรมานมาสู่พระองค์ และทำลายชีวิตของพระองค์

2.เปโตรไม่เข้าใจถึงความหมายสำคัญเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์ คิดว่าพระองค์ควรจะได้รับอำนาจศักดิ์สิทธิ์มากกว่าถูกจับและถูกฆ่าเยี่ยงนักโทษ

3.หากพระเยซูคริสต์ ยอมให้ถูกจับและถูกฆ่าโดยดี ความหวังของคนที่จะเป็นใหญ่ ในฐานะผู้ใกล้ชิดของพระองค์ก็ต้องอันตรธานไป

4.หากพระเยซูคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและถูกจับไปฆ่า คนซึ่งติดตามพระองค์ก็จะต้องพลอยรับทุกข์ทรมานและอันตรายถึงแก่ชีวิตด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่คนไม่เคยนึกฝันและไม่ต้องการจะพบ

ทางที่พระองค์จะทรงช่วยชาวโลกให้หลุดพ้นจากทาสแห่งความบาป คือทางแห่งไม้กางเขน พระองค์ต้องรับทุกข์ทรมาน ต้องถูกตรึงจนสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อให้มนุษย์ให้เป็นไทย นี่คือการแห่งความรอดของพระเจ้า มีแต่พญามารชาดานเท่านั้น ที่ไม่ต้องการเห็นแผนการนี้สำเร็จ เมื่อเปโตรห้ามปรามพระเยซูคริสต์ พระองค์จึงทรงเรียกเขาว่าเป็น “ชาดาน”

ค.จะติดตามพระคริสต์อย่างไร? (8:34)

พระเยซูคริสต์ทรงทราบว่า ยังมีคนเป็นจำนวนมาก ที่ยังไม่เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริง ของการติดตามพระองค์ พระองค์จึงตรัสสอนว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตน แบกตามเรามา”

ก้าวแรกในการติดตามพระองค์ คือ “ชนะตัวเอง” คำแปลฉบับมาตรฐานอื่น ๆ แปลว่า “ให้ปฏิบัติตนเอง” หรือ “สละตนเอง” หรือแปลให้เข้าใจง่ายที่สุดก็คือ อย่ารักตนเองมากกว่าพระคริสต์ คนมากมายไม่อาจติดตามพระคริสต์ เพราะรักตนเองมากเกินไป กลัวอายบ้าง กลัวถูกหัวเราะเยาะบ้าง เห็นแก่ชื่อเสียงตำแหน่งบ้าง ไม่อยากละทิ้งนิสัยที่ไม่ดีบางอย่างบ้าง และสิ่งอื่น ๆ อีกหลายประการซึ่งล้วนแต่เกิดจากการรักตนเองมากเกินไป ถ้าท่านต้องการติดตามพระคริสต์ ท่านต้องเอาชนะตัวเอง เอาชนะความกลัวและความอายทุกอย่าง กลัวรับพระนามของพระองค์ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นแก่ตนก็ตาม พระองค์ตรัสว่า หากผู้ใดมีความอับอายเพราะพระองค์ และถ้อยคำของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงอับอายต่อผู้นั้นด้วย

ก้าวที่สอง ต้องแบกไม้กางเขนของตนและติดตามพระเยซูไป การแบกไม้กางเขน ได้ให้ภาพชีวิตของคริสเตียนอีกด้านหนึ่ง คือชีวิตแห่งการยอมทนทุกข์ยากลำบาก เพื่อพระเยซูคริสต์ เป็นความ

จริงที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงสัญญาจะประทานสันติสุขแก่คริสเตียนทุกคน แต่หาใช่หมายความว่า ชีวิตคริสเตียนจะปราศจากความทุกข์ลำบากไม่ ในทางตรงกันข้าม พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวอย่างชัดเจนในที่หลายแห่งว่า ผู้ที่จะยืนหยัดเพื่อพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง จะต้องพบความทุกข์ลำบาก (คูฟีลิปปี 1:29,4:12, 1 เธสะโลนิกา 3:4, ยอห์น 16:33) ท่านอาจทนทุกข์ลำบากเนื่องจาก ถูกเยาะเย้ย ถูกข่มเหงรังแก รังเกียจ หมิ่นประมาท หรือวิถีใดวิถีหนึ่ง นี่คือทางของไม้กางเขน พระเยซูคริสต์เองทรงทนทุกข์ลำบากมากยิ่งขึ้นกว่าผู้หนึ่งผู้ใด ผู้ที่ติดตามพระองค์ เช่น เหล่าอัครสาวก สาวกทั้งหลาย เปาโล ทิโมธี คริสเตียนในสมัยก่อน ต่างทนทุกข์ลำบาก เพื่อพระเยซูคริสต์ หากท่านมิได้พบความทุกข์ลำบากอะไร จงขอบคุณสรรเสริญพระองค์ ที่ความทุกข์ลำบากนั้นไม่ตกมาถึงท่าน หากท่านพบความทุกข์ลำบากก็ไม่ต้องตกใจกลัว หรือท้อแท้ ผู้ติดตามพระเยซูคริสต์จะต้องผ่านพบสิ่งเหล่านี้ไม่มากนักน้อย พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ในโลกรนี้ท่านทั้งหลาย มีความทุกข์ยาก แต่จงยินดีเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) “ถ้าเราอดทน เราก็จะได้ครอบครองกับพระองค์” (2 ทิโมธี 2:12)

คริสเตียนที่แท้จริง นอกจากต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว ยังรักพระองค์ยิ่งกว่าตนเอง ยินดีเสียสละทุกอย่าง ขอมอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากที่เกิดขึ้น เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์อีกด้วย

อาหารมือสุดท้าย

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 14:17-25

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ทราบถึงความหมายที่แท้จริงของการถือศีลระลึก

มีศีลสำคัญสองอย่าง ในคริสตจักรที่คริสเตียนได้ยึดถือปฏิบัติ ตั้งแต่ยุคแรกเริ่มของคริสตจักร จนกระทั่งปัจจุบัน คือศีลบัพติศมา และศีลระลึก หรือ ศีลมหาสนิท วันนี้เราจะศึกษาเฉพาะศีลมหาสนิท เท่านั้น คริสเตียนจำนวนไม่น้อย แม้จะได้ร่วมถือศีลมหาสนิทเป็นเวลานานมาแล้วแต่ก็ยังไม่เข้าใจ ความหมายที่แท้จริง ของการถือศีลมหาสนิท คริสเตียนจำพวกหนึ่งมองข้ามความสำคัญของพิธีนี้ ขณะที่ถือศีลระลึกมิได้สำรวมจิตใจ ปฏิบัติตนให้เหมาะสมเท่าที่ควร ส่วนอีกจำพวกหนึ่งเน้นถึงความสำคัญของศีลนี้จนเกินไป ทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งหลายอย่าง หวังว่าบทเรียนวันนี้ จะให้ความกระจ่างแก่ผู้ศึกษาทุกท่าน และนำพระพรมาสู่ท่านมากยิ่งขึ้น ในเวลาถือศีลมหาสนิท

ก.ความเป็นมา ของศีลมหาสนิท (14:12-21)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ตั้งศีลมหาสนิทขึ้น ในคราวที่รับประทานอาหารมือสุดท้ายร่วมกับเหล่าอัครสาวก วันนั้นเป็นเวลาตรงกับเทศกาลปัสกา คำ “ปัสกา” มีความหมายว่า “ผ่านเลยไป” สืบเนื่องจากเหตุการณ์สำคัญที่สุดครั้งหนึ่ง ที่เกิดแก่ชนชาติอิสราเอล ในคราวที่พระเจ้าทรงใช้โมเสส นำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ กษัตริย์อียิปต์ไม่ยินยอม พระเจ้าจึงทรงบันดาลภัยพิบัติหลายอย่างให้เกิดแก่ชาวอียิปต์ ครั้งสุดท้ายทรงทำลายชีวิตบุตรหัวปี ของชาวอียิปต์เสีย โดยสั่งให้ชนชาติอิสราเอลฆ่าแกะใช้เลือดทาประตูบ้าน ในคืนวันนั้นทูตสวรรค์จะผ่านประเทศอียิปต์ หากเห็นบ้านใดมีเลือดแกะทาที่อยู่ประตู ทูตสวรรค์ก็จะผ่านไป ส่วนบ้านที่ไม่มีเลือดแกะทาประตู ได้แก่บ้านชาวอียิปต์ ทูตสวรรค์จะฆ่าบุตรหัวปีในครอบครัวนั้นเสียเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เสียงคร่ำครวญร้องไห้จึงเกิดแก่ชาวอียิปต์ทั่วไป กษัตริย์อียิปต์ไม่อาจมีพระทัยแข็งกระด้างต่อไปได้ จึงต้องอนุญาตให้โมเสส นำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์

ต่อมาชนชาติอิสราเอลจึงจัดตั้งเทศกาลปัสกา เพื่อระลึกถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทรงช่วยให้พวกเขาออกจากความเป็นทาสของกษัตริย์อียิปต์ พระเยซูคริสต์และเหล่าอัครสาวกก็ฉลองเทศกาลปัสกาเช่นกัน ตามขนบธรรมเนียมของชาวยิว เมื่อถึงเทศกาลนี้ผู้ที่ร่ำรวยนั้น นอกจากจะจัดเตรียมห้องอาหารสำหรับตนและครอบครัว เพื่อจัดการเลี้ยงปัสกาแล้ว ยังจัดห้องพิเศษเพื่อไว้อีกห้องหนึ่ง สำหรับแขก

เมืองซึ่งอาจเดินทางผ่านที่นั่น พระเยซูคริสต์ไม่มีบ้านของพระองค์เอง จึงต้องอาศัยห้องพิเศษที่ชาวเมืองบางคนเตรียมไว้ เหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์นี้ แสดงให้เราเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ล่วงรู้สรรพสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พระองค์ทรงสั่งให้สาวกสองคนเข้าไปในเมือง เพื่อจัดเตรียมปีศา ก์ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยทราบล่วงหน้ามาก่อนว่า จะหาห้องอาหารได้ที่ไหน แต่ทุกอย่างเกิดขึ้น ตามที่พระองค์ตรัสไว้ทุกประการ (อ่าน 12-16) พระองค์ทราบล่วงหน้าด้วยว่า ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ คือยูดาสอิสคาริโอต จะทรยศพระองค์ ขายพระองค์ให้แก่พวกปุโรหิต บางคนอาจถามว่า เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงทราบว่า ยูดา กำลังทรยศพระองค์ ซึ่งเป็นความบาปอย่างใหญ่หลวงทำไมพระองค์จึงไม่ทรงห้ามหรือเตือนยูดาให้ กลับใจใหม่ แท้จริงพระเยซูคริสต์ได้ทรงเตือนแล้ว ขณะที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ พระองค์ตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะมอบเราไว้ คือ คนหนึ่งรับประทานอาหารอยู่ กับเรานี้แหละ” พระเยซูคริสต์ทรงให้โอกาสแก่ทุกคน ที่ต้องการกลับใจใหม่เสมอ ไม่อยากให้ผู้หนึ่ง ผู้ใดพินาศ แต่ต้องการให้ทุกคนกลับใจเสียใหม่

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เราได้รับบทเรียนหลายอย่าง พระเยซูคริสต์ทรงล่วงรู้สรรพสิ่ง ทรงทราบอนาคตของเรา เราจึงวางใจได้ว่า หากเรามอบชีวิตให้กับพระองค์ พระองค์จะทรงนำเราไปในทาง ที่ปลอดภัยและดีที่สุดในที่สุด พระองค์ไม่กลัวการทนทุกข์ทรมาน ทั้ง ๆ ที่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะทรงทราบว่าเบื้องหลังการทนทุกข์ทรมาน คือความรอดของชาวโลก และสง่าราศีที่พระองค์จะทรงรับพระองค์ ทรงให้โอกาสแก่ทุกคนที่ต้องการจะกลับใจใหม่เสมอ

ข.ความหมายของศีลระลึก (22-25)

ในยุคแรกเริ่มของคริสตจักร คนบางพวกที่ไม่ใช่คริสเตียน เข้าใจผิดคิดว่าคริสเตียนเป็นพวก มนุษย์กินคน ประกอบพิธีกินเลือดและเนื้อมนุษย์ ซึ่งแท้จริงเป็นพิธีศีลมหาสนิท คริสเตียนไม่น้อยใน ปัจจุบันก็มีความคิดทำนองเดียวกันนี้ ขณะรับประทานขนมและดื่มจากจอกในพิธีศีลมหาสนิท นี้กั ว่า นั่นคือ เนื้อและโลหิตของพระเยซูคริสต์ สามารถช่วยให้ตนเจริญเติบโตและเข้มแข็งขึ้นทางฝ่าย วิญญาณจิตหากท่านเป็นคนหนึ่ง ที่มีความคิดเช่นนั้นขอท่านจงทำความเข้าใจเสียใหม่ เพื่อพิธีศีลมหา สนิท จะเป็นพระพรอย่างแท้จริงแก่ท่าน

ขณะที่พระเยซูคริสต์และพวกอัครสาวกรับประทานอาหาร ในการเลี้ยงปีศา ก์ซึ่งประกอบด้วย ขนมปังไม่มีเชื้อ เนื้อแกะและเหล้าองุ่น พระองค์ทรงหยิบขนมปังขึ้นหนึ่ง ทรงอธิษฐานขอพระพร หัก ส่งให้พวกสาวกตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับเถิด นี่แหละเป็นกายของเรา” ในทำนองเดียวกัน พระองค์ ทรงหยิบจอก ขอพรส่งให้พวกสาวกและตรัสว่า “นี่แหละเป็นโลหิตแห่งสัญญาของเรา ซึ่งต้องเทออก เพื่อคนเป็นอันมาก”..... ความหมายที่แท้จริงของขนมปังและจอก มิใช่เนื้อและเลือดของพระเยซูคริสต์ พระองค์จะเสวยเนื้อเลือดของพระองค์เองไม่ได้ แต่เป็น “เครื่องหมาย” เล็งถึง เนื้อหรือพระวรกายของ

พระเยซูคริสต์ ซึ่งจะต้องทนทุกข์ทรมาน ถูกเยียนตีทำร้าย ถูกตรึงบนไม้กางเขนเพื่อมนุษย์ทั้งหลาย การ “หัก” ขนมปัง เป็นสัญลักษณ์แห่งพระวรกายของพระองค์ที่ต้องชอกช้ำ แดกแยก ส่วนจอกนั้น เป็นเครื่องหมายถึงถึง พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ที่ทรงหลั่งไหล เพื่อไถ่ความผิดบาปของมนุษย์ทั่วโลก เราถือศีลมหาสนิท มิใช่เพื่อต้องการพระพรพิเศษจากขนมปังหรือจอกนี้ แต่เพื่อระลึกถึงความรักของพระเยซูคริสต์ ที่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราทั้งหลาย (ดู 1 โครินธ์ 11:23-26) ขณะรับประทานขนมและดื่มจากจอกนั้น อย่าอธิษฐานว่า “ขอพระเจ้าทรงอวยพรขนมและจอกนี้ เพื่อจะช่วยให้ข้าพเจ้าแข็งแรงทั้งฝ่ายร่างกายและวิญญาณจิต และร้อนรนรักพระองค์มากยิ่งขึ้น” ถ้าผู้ใดอธิษฐานเช่นนี้ ก็แสดงว่าเขายังไม่เข้าใจในความหมายที่แท้จริงของการถือศีลมหาสนิท พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “จงกระทำอย่างนี้ ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” จงอธิษฐานและระลึกถึงพระคุณและความรักของพระองค์ ในการที่พระองค์ทรงต้องชอกช้ำ ทนทุกข์ทรมานเพื่อท่าน โดยพระโลหิตของพระองค์ ท่านได้รับการไถ่ให้หลุดรอดจากคำจ้างของความบาปแล้ว จงให้ความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์นี้ เตือนสติและหนุนใจท่านให้รักพระองค์มากยิ่งขึ้น และหมั่นถามตนเองว่า พระเยซูคริสต์ทรงรักท่านมากมายเช่นนี้ ท่านรักพระองค์เพียงใด ท่านได้กระทำให้สิ่งใดเป็นที่แสดงว่า ท่านรักพระองค์ หรือท่านกระทำในสิ่งตรงกันข้าม ทำให้พระองค์ทรงชอกช้ำพระทัย

นอกจากระลึก ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เพื่อท่านเองแล้ว ยังระลึกถึงการเสด็จกลับมา ของพระเยซูคริสต์ด้วย เป็นการประกาศถึงชัยชนะของพระองค์ ที่มีอำนาจเหนือความตายและสิ่งเดือใจ ให้เราประพุดิตนเป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์ จนกว่าพระองค์เสด็จมา

ค.การถือศีลมหาสนิท

ศีลมหาสนิทเป็นพิธีสำคัญยิ่งเพราะพระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงตั้งขึ้น พระองค์ทรงสั่งให้เหล่าสาวกปฏิบัติตาม เพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระองค์ คริสเตียนตั้งแต่ยุคแรกเริ่ม จนถึงปัจจุบันต่างยึดถือปฏิบัติ โดยเคร่งครัด ฉะนั้นขณะที่ท่านร่วมพิธีถือศีลมหาสนิท จงสำรวจจิตใจของตน เข้าร่วมพิธีด้วยใจเคารพยำเกรง ด้วยใจชอบพระคุณ มิใช่ด้วยนึกว่า จอกหรือขมนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่ด้วยนึกถึงพระคุณอันใหญ่หลวงของพระเยซูคริสต์ ขณะเดียวกัน ก็อย่ามองข้ามความสำคัญของขนมปังและจอกนั้น เพราะนั่นเป็นสัญลักษณ์ แสดงถึงพระวรกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์

ก่อนถือศีลมหาสนิท จงสำรวจจิตใจของท่านว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมานี้ท่านได้กระทำให้สิ่งใดบกพร่อง จำเพาะพระเนตรของพระเยซูคริสต์ และต่อคนอื่นประการใดบ้าง แล้วสารภาพความผิดบาปของท่านต่อพระองค์ “จงให้ทุกคนพินิจดูใจของตนเสียก่อน แล้วจึงกินขนมปังนี้และดื่มจากจอกนี้ ด้วยว่าคนที่กินและดื่มตามอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มให้เป็นที่ปรับโทษแก่ตนเอง เพราะมิได้สังเกตพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 โครินธ์ 11:28, 29)

พระเยซูคริสต์ทรงถูกทอดทิ้ง

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 14:32-50

จุดมุ่งหมาย เพื่อเตือนสติผู้ศึกษามีให้ทอดทิ้งพระเยซูคริสต์

อาทิตย์ก่อนเราได้ศึกษาถึงอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคริสต์ แม้พระองค์จะทราบล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า พระองค์ก็ไม่ตกใจกลัว หลังจากรับประทานอาหาร และประกอบพิธีศีลมหาสนิทแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศร่วมกับอัครสาวก ระหว่างทาง พระองค์ตรัสแก่เหล่าอัครสาวกว่า คิณนี้พวกเขาจะปฏิเสธพระองค์และละทิ้งพระองค์ไป แต่เปโตรและเหล่าสาวกรับรองอย่างแข็งขันว่า แม้พวกเขาจะต้องตายกับพระองค์ พวกเขาจะไม่ปฏิเสธพระองค์เป็นอันขาด

ก. ทรงเป็นทุกข์แทบจะตาย (32-36)

พระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงตำบลเกทเสมนี อันเป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงชอบเสด็จไปบ่อย ๆ เพราะเป็นสถานที่เงียบสงบ อยู่ที่เชิงเขามะกอกเทศเหมาะแก่การอธิษฐานเข้าเฝ้าพระบิดา เมื่อดำเนินมาถึงสวนเกทเสมนีแล้ว พระองค์ตรัสให้เหล่าสาวกรอพระองค์ในที่แห่งหนึ่งเพื่อพระองค์จะใช้เวลาเข้าเฝ้าพระบิดาตามลำพัง พระองค์ตรัสว่า “จิตใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย” ทั้งนี้มีได้หมายความว่า “พระองค์ทรงกลัวถูกจับ ถูกทรมาน หรือกลัวตาย ถ้าหากพระองค์กลัวความตาย พระองค์อาจเสด็จหนีไปได้ เพราะทรงทราบล่วงหน้าทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้น ที่พระองค์ทรงเป็นทุกข์ใจอย่างยิ่ง เราอาจอธิบายได้ดังนี้ว่า เพราะพระองค์มีสภาพเป็นมนุษย์ มีความรู้สึกเหน็ดเหนื่อย หิวกระหาย เจ็บปวด เสียใจ ดีใจ เช่นเดียวกับมนุษย์ทั่ว ๆ ไป ความทุกข์ทรมานที่พระองค์จะได้รับ ในชั่วโมงข้างหน้า โหดร้ายทารุณยิ่งนัก ทุกคนที่มีความรู้สึกนึกคิด จะต้องเป็นทุกข์ใจเป็นธรรมดา หากพระองค์ไม่มีความรู้สึกในเรื่องความทุกข์ลำบาก ความเศร้าใจ เสียใจ พระองค์ก็คงไม่มีความรู้สึกในเรื่องความรัก ความเมตตา ความสงสาร และพระองค์ก็จะไม่เสด็จมาในโลก เพื่อช่วยมนุษย์ทั้งหลายให้พ้นจากความพินาศ จากความจริงเรื่องนี้ช่วยให้เราเข้าใจได้ว่า การรู้สึกเป็นทุกข์เสียใจ เป็นของธรรมดาและมีใช่เป็นความบาป พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนให้เราดีใจร่วมกับผู้ที่ดีใจ ร้องไห้ร่วมกันกับผู้ที่ร้องไห้ พระเยซูคริสต์เองก็ทรงโทมัสพระทัยยิ่งนักต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์

อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงทราบว่า ควรจะทำประการใดต่อความทุกข์ใจนี้ พระองค์เสด็จไป อีกหน่อหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดิน อธิษฐานต่อพระบิดาพระองค์ไม่บ่น ไม่แสดงความท้อแท้ใจให้สาวก เห็น เหมือนกันคนทั่วไปที่ซอบบ่นแสวงหาความช่วยเหลือจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แทนที่จะหันกลับมา เชื่อฟังพระเจ้า นำความทุกข์ยากลำบากนั้น มาปรึกษากับพระองค์ และมอบไว้ในทรงนำของ พระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานี้ล่วงพ้นไปจากพระองค์ “...แต่ว่าอย่าให้เป็น ตามใจปรารถนาข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” นี่คือนิสัยแก้ไขความทุกข์ลำบากที่ดี บางครั้งท่านต้องเผชิญความทุกข์ลำบาก การหลบหนีจากความทุกข์ลำบากไม่เพียงแต่ไม่อาจแก้ไข ปัญหาให้แก่ท่านเท่านั้น หากยังเป็นการแสดงถึงความขี้ลาดหัวคิ้วของตนเอง และเพิ่มความทุกข์ ลำบากมากยิ่งขึ้น เคล็ดลับของพระเยซูคริสต์ที่ทรงสามารถเผชิญความทุกข์ลำบากได้คือ “การเชื่อฟัง” พระองค์ไม่ทรงต้องการทำตามใจปรารถนาของพระองค์เอง แต่ตามพระทัยของพระบิดา ชีวิตมนุษย์ใช้ จะประกอบด้วยความสุขสบายและความหวัง แต่ฝ่ายเดียว ความทุกข์ลำบากและความผิดหวัง บางครั้งก็ เป็นโศกขณานเลิศที่ “ทำคนให้เป็นคน” ได้อย่างแท้จริง คนทั่วไปที่มีใจคริสเตียน ยังกล้าเผชิญความ ทุกข์ลำบากอย่างหน้าขึ้นตาบาน คริสเตียนยังต้องมีความกล้า ความอดทนและความยินดีที่จะรับความ ทุกข์ลำบากเพื่อพระเยซูคริสต์ให้ทุกอย่าง เป็นไปตามความปรารถนาของพระองค์

ข. การไม่ร่วมมือของศิษย์ (37-43)

คงไม่มีความทุกข์ใจอันใดหนักเท่ากับความทุกข์ที่เกิดจากการไม่ร่วมมือ ไม่เห็นอกเห็นใจของ คนที่ตนรัก ในยามทุกข์ยากลำบาก พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาด้วยหยาดเหงื่อและน้ำตา เพื่อพระองค์จะทรงมีกำลังสามารถทนรับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้น เพื่อว่าพระองค์ทรงต้องการให้สาวกของ พระองค์อธิษฐานร่วมกับพระองค์ในยามนั้นด้วย แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา ทรงเห็นเหล่าสาวกนอน หลับไปอยู่ โดยไม่ห่วงใยพระองค์เลยพระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จงเฝ้า อยู่สักทุ่มเดียวไม่ได้หรือ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่เพื่อท่านจะไม่ได้เข้าในการทดลอง...” พระองค์ เสด็จไปอธิษฐานอีก เมื่อกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เห็นเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ตามเดิม ทั้ง ๆ ที่ได้รับการ เตือนจากพระองค์ พระองค์ก็จากไปอธิษฐาน และเสด็จกลับมาในครั้งที่สาม คราวนี้พระองค์ทรงปลุก ให้พวกเขาลุกขึ้นตรัสว่า “ลุกขึ้น ให้เราพากันไปเถอะ ผู้ที่จะมามอบไว้มาใกล้แล้ว”

เราอาจจะกล่าวติเตียนเหล่าสาวกว่าช่างไม่มีใจรักใจเป็นห่วงอาจารย์ของตนเลย พากันนอน หลับสบายในยามที่พระองค์เป็นทุกข์ลำบากใจ เราเองก็หาแตกต่างไปจากสาวกไม่ คริสเตียนโดยมาก กำลังนอนหลับสบายทั้ง ๆ ที่ข้าศึกรวมพลอยู่รอบด้าน พร้อมทั้งจะบุกกรุกเข้ามาบดขยี้คริสเตียนให้ แหแลกรากู “ศัตรูของท่านคือมาร คุณจึงโตคำรามแผดเสียงร้องน่ากลัวก็เที่ยวไปเสาะแสวงหาคนที่มันจะ กัดกินได้” (1 เปโตร 5:8) พระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่เป็นห่วงต่อผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ ท่านยังทำให้

พระองค์ต้องเป็นห่วงต่อชีวิตคริสเตียนของท่าน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงเตือนสติท่านด้วยพระวาทะของพระองค์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ทรงส่งผู้รับใช้ของพระองค์เตือนสติท่าน ทรงใช้สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ต่าง ๆ กระตุ้นจิตใจของท่าน ท่านยังคงนอนหลับสบาย หลงระเริงต่อความสุขสำราญทางฝ่ายโลก ลืมนึกถึงองค์พระเยซูคริสต์ซึ่งทรงเป็นห่วงท่านทรงอธิษฐานเผื่อท่าน จำเพาะพระพักตร์พระบิดาทุกวัน จงตื่นขึ้นเถิด ศัตรูใกล้เข้ามาแล้ว “จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพื่อท่านจะไม่ ได้เข้าใจในการทดลอง”

ยิ่งใกล้วันเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์มากเท่าใด การทดลองก็ยิ่งมีมากขึ้นเพียงนั้น แผนการใหม่ของมารที่ชักนำคริสเตียนให้เห็นห่างจากพระเจ้า คือใช้สิ่งเข้ายวน ความสุขสำราญทางฝ่ายโลกจนคริสเตียนเคลิบเคลิ้มหลับสนิท ลืมอธิษฐาน ลืมอ่านพระคัมภีร์ ไม่ปรารถนาที่จะไปนมัสการพระเจ้าในโบสถ์ ทุกครั้งที่หีบพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่าน หรือคิดจะอธิษฐาน หรือคิดจะไปโบสถ์ ก็มักจะรู้สึกง่วงเหงาหาวนอนทันที พระเยซูคริสต์ทรงเตือนให้เรา “ระวัง” อธิษฐานเข้าเฝ้าพระองค์เสมอ เพื่อท่านจะไม่พ่ายแพ้ต่อการทดลองของมาร

ค. การถูกทอดทิ้ง (43-50)

ในตอนนี้มีเหตุการณ์อีกสามประการที่ทำให้พระเยซูคริสต์ทรงเศร้าพระทัยมากที่สุด ประการแรก ได้แก่การทรยศของยูดาสอิสคาริโอต ยูดาสอิสคาริโอตเป็นอัครสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ติดตามพระองค์เป็นเวลาสามปีเต็ม ๆ แต่บั้นปลายกลับกลายเป็นผู้ทรยศและขายพระอาจารย์ของตน พระองค์ทรงสาปแช่งยูดาสในระหว่างรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายว่า “วิบัติแก่ผู้ที่จะมอบบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าผู้นี้มีได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า” ประการที่สองพระองค์ทรงถูกจับเยี่ยงนักโทษ คนที่ติดตามยูดาสมาต่างถือดาบถือกระบอง ดูประหนึ่งว่าพระเยซูคริสต์เป็นโจรผู้ร้าย มิโทษจรรยา ประการที่สาม เมื่อเหล่าสาวกเห็นว่ากำลังของตนที่จะต่อสู้ป้องกันได้และกลัวว่าจะถูกจับเช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์จึงละทิ้งพระองค์พากันหนีไป ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางมาถึงสวนเกทเสมนีพวกเขาเรียกร้องกับพระเยซูคริสต์ว่า จะไม่ละทิ้งหรือปฏิเสธพระองค์ แม้นจะต้องตายร่วมกับพระองค์ก็ตาม เป็นสิ่งที่น่าอับอายขายหน้ามิใช่หรือ ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงต่อมาพวกเขาต่างพากันละทิ้งพระเยซูคริสต์

คริสเตียนจำนวนมากเมื่อเพิ่งกลับใจบังเกิดใหม่ ก็มักร่อนรนรักพระเจ้าสัญญากับพระองค์ว่าจะรักพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม จะไม่ละทิ้งพระองค์ แต่เวลาผ่านไปเมื่อพบความทุกข์ยากลำบาก พบการทดลองความเชื่อและความรักค่อย ๆ คลายลงทุกทีจนบางคนถึงกับทรยศ ขายพระนามของพระเยซูคริสต์ด้วยราคาที่ถูกต้องที่สุด พระองค์ทรงต้องการตัดเดือนเราทุกคน ดังที่ได้ตัดเดือนคริสตจักรเอเฟซัส ในพระธรรมวิวรณ์ว่า “เรารู้จักกิจการของเจ้ากับทั้งการเหน็ดเหนื่อย และความเพียรของเจ้า พวกเจ้าได้มีความเพียร และได้อดทนเพราะเห็นแก่นามของเรา...แต่เรามีข้อที่จะต่อ

ว่าเจ้าบ้าง ด้วยว่าเจ้าสัดความรักดั้งเดิมของเจ้า” (วิวรณ์ 2:2-5) ท่านเป็นคนหนึ่งที่ละทิ้งพระเยซูคริสต์หรือไม่?

“เขาได้ทำผิดประการใด”

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 15:1-5

จุดประสงค์ เพื่อเตือนผู้ศึกษามีให้ถูกชักจูงให้หลงผิดตามเสียงส่วนมาก

ภายิตบพหนึ่งกล่าวว่า “สองห้วยย่อมดีกว่าห้วยเดียว” ให้คำสอนที่มีคุณค่าควรแก่การพิจารณาและจดจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขณะเมื่อท่านทำงานร่วมกับหมู่คณะ แต่ในบางกรณี ดังเช่นเหตุการณ์การพิพากษาพระเยซูคริสต์ของปีลาต ซึ่งท่านจะเรียนในวันนี้ สุภาษิตดังกล่าวข้างต้นก็ไม่ใช่ความจริง

ก.ความจริงที่ปีลาตทราบ (1-5)

พระธรรมมาระโกมิได้บันทึกรายละเอียด เกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงถูกจับและถูกพิพากษา เพื่อเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจแก่ผู้ศึกษามากยิ่งขึ้น ขอให้ท่านอ่านรายละเอียดเพิ่มเติม ซึ่งบันทึกไว้ในข้อที่ 18:12-19:16

จุดประสงค์ที่พวกปุโรหิตต้องการจับพระเยซูคริสต์ ก็เพื่อต้องการปลงพระชนม์พระองค์เสีย ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกนำมาขังปีลาต พวกเขาพาพระองค์ไปหาบุคคลสองท่านก่อนคือ อันนาสพ่อตาของคายาฟาส ผู้เป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น และคายาฟาสมหาปุโรหิต โดยเหตุผลสองประการคือ ประการแรก พวกเขากระหายที่จะปลงพระชนม์พระเยซูคริสต์ทันทีที่จับพระองค์ได้ จนไม่อาจอดทนรอการพิพากษาของปีลาต ในวันรุ่งขึ้น ประการที่สอง พวกปุโรหิตใหญ่ พวกอาลักษณ์และผู้เฒ่าทั้งหลายทราบว่า มีประชาชนเป็นจำนวนมากที่รับพระเยซูคริสต์ หากรอจนถึงวันรุ่งขึ้น ประชาชนเหล่านั้นทราบว่า พระเยซูคริสต์ถูกจับและจะถูกปลงพระชนม์ พวกเขาอาจรวมใจกันยกพวกมาขัดขวาง ทำให้แผนการของพวกเขาต้องล้มเหลว ความกระตือรือร้น และความกระหายของคนชั่ว ที่ต้องการให้แผนการของพวกเขาสำเร็จโดยเร็วที่สุด น่าจะเป็นสิ่งเตือนใจให้คริสเตียนต้องอับอาย ด้วยพวกเขาอ่อนรนในความชั่ว แต่คริสเตียนเฉื่อยชาเกียจคร้านในการดี มัวแต่ผลัดวันประกันพรุ่ง จนโอกาสที่ดี ๆ ผ่านพ้นไปอย่างน่าเสียดาย หากเราอ่อนรนเพื่องานของพระเจ้า ดังเช่นคนชั่วอ่อนรนเพื่อการร้ายของเขา เชื่อว่างานของพระองค์จะต้องเจริญก้าวหน้ามากกว่านี้ยิ่งนัก

พวกปุโรหิตไม่อาจพิพากษาประหารชีวิตพระเยซูคริสต์ ดังความปรารถนาของพวกเขาได้ เพราะชาวฮิวอยู่ภายใต้การปกครองของชาติโรมัน กฎหมายของโรมันให้สิทธิอำนาจแก่ชาวฮิวพิพากษา

คดีทั่ว ๆ ไปได้ แต่ไม่มีอำนาจที่จะพิพากษาตัดสินประหารชีวิตผู้หนึ่งผู้ใด คดีอุกฉกรรจ์ดังกล่าว ตกเป็นหน้าที่ของศาลโรมัน

จงสังเกตอีกครั้งว่า พวกเขาอ่อนรนในงานชั่วมากมายเพียงใด เมื่อพวกเขาไม่อาจปลงพระชนม์พระเยซูคริสต์ในทันทีทันใด พวกเขาไม่ทอดย “ครั้นรุ่งเช้า” พวกเขารีบพาพระเยซูคริสต์ไปฟ้องร้องต่อศาลโรมัน พระกิตติคุณยอห์นบันทึกว่าเขาพาพระเยซูไปตั้งแต่เช้ามืด (ยอห์น 18:28) พยายามใช้เวลาทุกนาทีให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ไม่ผลัดวันประกันพรุ่งดังคริสเตียนบางคน

ปีลาต ได้สอบถามพระเยซูคริสต์หลายอย่าง พระองค์ทรงให้คำตอบที่เป็นความจริง ปีลาตถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของชาติยูดาห์หรือ” พระองค์ทรงตอบสั้น ๆ ว่า “ท่านว่าถูกแล้ว” ขณะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่พากันกล่าวโทษพระเยซูคริสต์หลายประการ บ้างว่าพระเยซูคริสต์คิดกบฏจะตั้งตัวเป็นใหญ่ บ้างว่าพระองค์ทรงก่อความโกลาหลลดหลั่นแก่ประชาชน บ้างกล่าวโทษว่า พระองค์อ้างตนเป็นพระเจ้าหมิ่นประมาทพระนามพระเยซูฮาวี ฯลฯ แต่พระเยซูคริสต์มิได้กล่าวตอบโต้ประการใด ปล่อยให้พวกเขากล่าวโทษตามใจปรารถนา ปีลาตถามว่า พวกเขาพากันปรักปรำพระองค์มากมายเช่นนี้ทำไม พระองค์ไม่กล่าวแก้ตัว พระองค์ทรงนิ่งเฉยตามเดิม ยังความประหลาดใจแก่ปีลาตยิ่งนัก เหตุที่พระเยซูคริสต์ทรงนิ่งเฉยอาจเนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

หนึ่ง พระเยซูคริสต์ทรงทราบว่า ปีลาตรู้จักพระองค์ดีพอ พระองค์ไม่จำเป็นต้องกล่าวแก้ตัว หากปีลาตเป็นผู้เที่ยงธรรมอย่างแท้จริง จิตใจของเขาจะต้องไม่ไขว้เขว เพราะคำปรักปรำเหล่านั้น

สอง พระองค์ทราบว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะกล่าวแก้ตัวต่อหน้าคนเหล่านั้น การแก้ตัวมีแต่ทำให้พวกเขามีความคิดชั่วร้ายสกปรกโสมมมากยิ่งขึ้นทุกที ทางที่ดีก็คือเงียบเสีย หากรู้ว่าการแก้ตัวไม่เกิดประโยชน์อันใด ก็จงยึดแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ คือเงียบเสียดีกว่า “เวลา” จะเป็นสิ่งพิสูจน์ความจริงในภายหลัง

สาม พระองค์ทรงต้องการเป็นพยานถึงความจริงไม่ต้องการถกเถียงในสิ่งไร้สาระ หากความจริงมิได้

สี่ พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ทรงดำเนินตามพระทัยบิดา ทรงยินดีที่จะรับคำกล่าวหาปรักปรำ และความชอกช้ำใจด้วยความอดทน โดยการเงียบสงบ ดังภาษิตบทหนึ่งกล่าวว่า

“คำพูดที่ฉลาดมีค่าดุจทอง” แต่การ “สงบปาก บางครั้งมีค่ายิ่งกว่าเพชร”

ข. ปีลาตคิดปล่อยพระเยซู (6-14)

จากการสนทนาและสอบถามปากคำปีลาตได้ประจักษ์ความจริงอย่างถ่องแท้ว่า พระเยซูคริสต์ไม่มีความผิดประการใดที่จะต้องรับโทษประหารชีวิต เขาจึงคิดที่จะปลดปล่อยพระองค์ให้ได้รับอิสระ แต่ก็กลัวว่าจะทำให้พวกปุโรหิตใหญ่ พวกอาลักษณ์และพวกผู้เฒ่าไม่พอใจ ทันใดนั้นความคิดอย่าง

หนึ่งเกิดขึ้น ตามขนบธรรมเนียมของพวกยิว เมื่อถึงเทศกาลปัสกาเขามีสิทธิที่จะปลดปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เป็นอิสระ ที่ศาลของปีลาตมีนักโทษอีกคนหนึ่งรอการพิพากษาอยู่ ชื่อบาระบาเป็นฆาตกรและกบฏ ปีลาตคิดว่า ถ้าให้ประชาชนเลือกระหว่างพระเยซูกับบาระบาประชาชนต้องเลือกพระเยซูอย่างแน่นอนและความจริงประชาชนส่วนมากก็รักและเคารพพระเยซูคริสต์ หากการปลดปล่อยพระเยซูคริสต์เกิดจากการเลือก และการเรียกร้องของประชาชน พวกปุโรหิตใหญ่ก็ไม่อาจว่ากล่าวอะไรปีลาตได้ ความผิดพ้องหมองใจก็จะไม่เกิดขึ้น แต่ความคิดของปีลาตต้องล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง บ่อยครั้งที่พวกคนชั่วฉลาดกว่าพวกคนดี วางโครงการลับหน้ายิ่งกว่าใคร ๆ พวกเขาทราบล่วงหน้าถึงขนบธรรมเนียมการปลดปล่อยในเทศกาลปัสกาและก็ทราบความสำคัญของเสียงส่วนมากจึงยุยงส่งเสริมประชาชน ให้ตะโกนปลดปล่อยบาระบาและตรึงพระเยซูคริสต์เสีย โดยทั่วไปประชาชนมักตามผู้นำ ถ้าผู้นำพยายามชักจูงส่งเสริมเขา ในไม่ช้าพวกเขาก็จะตามผู้นำไป ในที่นี้เราอาจกล่าวได้ว่ามีผู้นำสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเป็นคนดีคือปีลาตคิดอยากจะปล่อยพระเยซูคริสต์ แต่ว่าไม่มีความกล้าหาญพอ มัวแต่ลังเลใจอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนชั่วคือพวกปุโรหิตใหญ่ต้องการปลงพระชนม์พระเยซูคริสต์ พวกนี้มีความกล้าหาญ ร้อนรนใช้เวลาทุกนาทีให้เกิดประโยชน์ ประชาชนจึงติดตามเขาไปอย่างคนตาบอด ไร้สติสัมปชัญญะสำนึกถึงผิดและชอบ ร้องตะโกนร่วมกับผู้นำที่ชั่วร้ายเหล่านั้นว่า “ตรึงเขาที่กางเขนเถิด”

เมื่อแผนการปลดปล่อยพระเยซูคริสต์ล้มเหลว ประชาชนพากันตะโกนให้ตรึงพระเยซูคริสต์ จิตสำนึกถึงผิดและชอบของปีลาตบอกว่า พระเยซูคริสต์ไม่มีความผิดใด ๆ พวกปุโรหิตมอบพระองค์และคิดทำร้ายพระองค์เนื่องจากความอิจฉาเท่านั้น จึงรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีอยู่ คิดช่วยพระเยซูคริสต์อีกครั้งหนึ่ง โดยช่วยแก้ตัวว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด”

ค.ความพ่ายแพ้ของปีลาต

ทั้ง ๆ ที่ปีลาตทราบว่า พระเยซูคริสต์ทรงบริสุทธิ์ พวกปุโรหิตต่างหากที่มีความคิดชั่วร้าย มีใจอิจฉาริษยา ในการที่พระเยซูคริสต์มีชื่อเสียงมากกว่าพวกตนจึงคิดปลงพระชนม์ ปีลาตเองก็อยากจะช่วยพระเยซูคริสต์ แต่บั้นปลายความตั้งใจของตนต้องล้มเหลว และพ่ายแพ้ต่อพวกปุโรหิตอย่างสิ้นเชิง เราอาจกล่าวสรุป การพ่ายแพ้ของปีลาตเป็นเพราะเหตุสามประการดังนี้

หนึ่ง ปีลาตขาดความกล้า ไม่กล้ายืนหยัดต่อสู้เพื่อพระเยซูคริสต์ แม้จะทราบว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์ มัวแต่ลังเลใจ จึงปล่อยให้พวกศัตรูซึ่งมีความกล้าแข็งชิงโอกาสไป

สอง ปีลาตอยากเอาใจพวกปุโรหิตและพวกประชาชน จนกระทำในสิ่งที่ขัดต่อมโนธรรมของตนเอง ถ้าท่านคิดแต่จะเอาใจผู้อื่นเพื่อรักษา “หน้า” ของตนเสมอ ท่านก็จะ “ขาย” พระเยซูคริสต์ ปฏิเสธพระองค์โดยไม่รู้ตัว จงถามตัวเองว่า ตนเอาใจพระคริสต์หรือเอาใจคนอื่น จนต้องขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

สาม ปีลาตถูกชักจูงโดยเสียงส่วนมาก เมื่อเสียงส่วนมากพากันตะโกนว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน ๆ ๆ “ จิตใจของเขาก็ค่อย ๆ คล้อยตามพวกเขาไป สั่งให้เขียนพระเยซูคริสต์ แล้วมอบให้พวกเขาพากันตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนเยี่ยงนักโทษประหารที่ชั่วช้าเลวทรามคนหนึ่ง

ท่านที่เป็นคริสเตียนหรือผู้นำของคริสตจักร ซึ่งได้เรียนรู้ความจริงของพระเยซูคริสต์ จงยึดมั่นในความจริงอย่าให้มีส่วนหนึ่งส่วนใด หรือเสียงส่วนมากจากความอธรรม ชักจูงท่านให้หลงผิด ดังปีลาต เพราะท่านจะต้องเสียใจในภายหลัง

การสิ้นพระชนม์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 15: 16-41

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาทราบถึงความรักของพระเยซูคริสต์ ที่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา

สมมุติว่า ท่านเป็นนักโทษประหารกำลังรอการตัดสินประหารชีวิต ความหวาดกลัว และความโศกเศร้าเสียใจท่วมท้นอยู่ในจิตใจ จนไม่มีคำพูดแม้สักคำเดียวหลุดออกจากปาก กลับตาเห็นแต่ภาพของความตาย ความสยดสยอง และความหมดหวัง ท่านจะรู้สึกอย่างไร หากมีคนหนึ่งบอกท่านว่า เขายินดีตายแทนท่าน ท่านได้รับอิสระแล้ว ท่านจะต้องคืนดีใจอย่างสุดขีด หรือบางทีท่านอาจไม่เชื่อหูของท่านเองที่ได้ยินประโยคนั้น แท้จริงเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นแก่เราทุกคน เราเป็นคนบาป ค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเราทั้งหลาย เราต่างปีติยินดีที่ได้รับความรอดพ้นบาป เมื่อเราเชื่อและต้อนรับพระองค์ เราหาทราบไม่ว่า เบื้องหลังการรอดพ้นบาปของเรานี้ พระเยซูคริสต์ ทรงต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ขณะที่ท่านศึกษาบทเรียนนี้จงเข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นแก่พระเยซูคริสต์นั้น พระองค์ทรงเสียสละเพื่อท่าน

ก.การเสียสละของพระเยซูคริสต์ (16-32)

เพื่อช่วยให้เราเข้าใจการเสียสละของพระเยซูคริสต์ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ขอให้เราติดตามดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่พระองค์ทีละขั้น ตั้งแต่พระเยซูคริสต์นำออกจากศาลของปีลาต จนกระทั่งพระองค์ทรงถูกตรึง

1. พระเยซูคริสต์ทรงยินยอมพระองค์เอง แก่พวกปุโรหิตและทหารโรมันเยี่ยงนักโทษ หรือฆาตกรคนหนึ่งเพื่อรับคำตัดสินประหารชีวิตโดยมิได้ต่อสู้คืนชน และขัดขืนประการใด ทั้งนี้มิใช่เพราะพวกปุโรหิต และพวกอัครภคณมีความสามารถฟ้องร้อง พระองค์ได้สำเร็จ แต่เป็นเพราะพระองค์เองทรงยอมให้ถูกพิพากษา หากพระองค์ไม่ยอมก็ไม่มีใครอาจจับกุม หรือพิพากษาพระองค์ได้ ดังเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูคริสต์ถูกจับในสวนเกทเสมนี พวกทหารไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดคือพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงบอกพวกเขาเองว่า “เราเป็นผู้นั้นแหละ” ทันทีที่ได้ยินคำตรัสของพระองค์พวกทหารถอยหลังและล้มลงที่ดิน แสดงให้เราเห็นฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์สามารถทำลายผู้หนึ่งผู้ใดได้อย่างง่ายดายที่สุด

ที่พระองค์ทรงยินยอมมอบพระองค์แก่ศาลโรมัน และรับการพิพากษาทั้ง ๆ ที่พระองค์เป็นพระผู้พิพากษาของชาวโลก ก็เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ต้องถูกพิพากษาปรับโทษนรินทร์ ในวันที่พระองค์เสด็จมา

2. พระเยซูคริสต์ ทรงถูกพวกทหารโรมันเยาะเย้ยพวกเขา “เอาเสื้อสีม่วงสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์...เอาไม้เท้าตีพระเศียรพระองค์...ถ่มน้ำลายรดพระองค์” พระองค์ทรงถูกเยาะเย้ยอย่างผู้ที่ชั่วช้าเลวทรามที่สุด เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีและเกียรติยศ และมงกุฏในแผ่นดินของพระองค์

3. พวกทหารปลดเปลื้องฉลองพระองค์ออก และครึ่งพระองค์เสียด้านหน้าศัตรูของพระองค์ แล้วเอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน ที่พระองค์ทรงยอมให้ถูกปลดเปลื้องฉลองพระองค์ก็เพื่อเราทั้งหลายซึ่งไม่มีความชอบธรรมอันใดเลย จะได้สวมเสื้อแห่งความชอบธรรมนั้นและมีสิทธิเข้าไปในมหาสวรรค์ สถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า อย่างไม่ต้องอับอายขายหน้าผู้ใด

4. พระองค์ทรงยอมทนทุกข์ทรมานจากการถูกตรึงบนไม้กางเขน ในสมัยชาวโรมันเรื่องอำนาจการตรึงบนไม้กางเขน เป็นโทษที่ร้ายแรงทารุณโหดร้ายที่สุด มีไว้สำหรับทำโทษนักโทษที่อุกฉกรรจ์ที่สุด ทุกคนที่ต้องรับโทษถูกตรึงกางเขนจึงได้รับการถูกสาปแช่ง (ดู กาลาเทีย 3:13) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ แม้ปีลาตเองก็หาความผิดอะไรจากพระองค์มิได้ แต่พระองค์ทรงยอมให้ถูกสาปแช่งเพื่อเราทั้งหลาย ซึ่งสมควรแก่การถูกสาปแช่งนั้นจะไม่ต้องรับการสาปแช่ง แต่ได้รับการอวยพรจากพระองค์และรับคำสรรเสริญเยินยอจากชาวโลก

5. พระองค์ทรงยอมให้ถูกปฏิบัติเยี่ยงนักโทษประหาร โดยถูกตรึงร่วมกับโจรผู้ร้ายสองคน หมายความว่า พระองค์ไม่แตกต่าง ไปจากโจรชั่วร้ายทั้งสองนี้ซึ่งมีความผิดมหันต์ เราทุกคนเป็นคนบาปโดยกำเนิดและโดยการประพฤติ พระเยซูคริสต์ทรงรับสภาพของคนบาป เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นผู้ชอบธรรม สามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระบิดาด้วยความกล้าและยินดี (ดู 2 โครินธ์ 5:21)

6. ขณะที่พระองค์กำลังสิ้นพระชนม์ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส คนเป็นจำนวนมากที่เดินผ่านไปมาได้เยาะเย้ยพระองค์ว่า พระองค์ไม่อาจช่วยตัวเองได้ บ้างทำท่ายพระองค์ให้ลงมาจากกางเขนเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ ไม่เพียงแต่ไม่ได้รับการปลอบโยนในยามทุกข์ยาก ยังได้รับการซ้ำเติมให้ชอกช้ำใจอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้ก็เพื่อให้เราทั้งหลายได้รับการปลอบโยน ได้รับความปีติยินดีและความมั่นใจในพระสัญญาของพระองค์ในยามทุกข์ร้อน

7. พระบิดาทรงทอดทิ้งพระองค์ (34) ก่อนพระองค์จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงร้องตะโกนเสียงดังว่า “พระเจ้าข้า ๆ เหตุไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าเสีย” จะมีความโทมัสใจเท่าใดกับการถูกทอดทิ้งโดยพระบิดาในสวรรค์ เป็นความเศร้าใจ ชนิดที่เราไม่อาจบรรยายและไม่อาจเข้าใจได้ พระ

เจ้าทรงทอดทิ้งพระองค์ชั่วขณะหนึ่ง เพราะขณะนั้นความบาปของมนุษย์ทั่วโลก ได้กองสมอยู่บนพระกายพระเยซูคริสต์ ความบาปนั้นมีมากมายจนพระเจ้ามีอาจทอดพระเนตรได้ต้องเป็นพระพักตร์ไปชั่วขณะหนึ่ง จนกว่าพระเยซูคริสต์จะสิ้นพระชนม์ และแผนการไถ่บาป เป็นผลสำเร็จเรียบร้อยพระองค์ทรงรับการชอกช้ำใจ ถูกทอดทิ้งเพื่อเราทั้งหลาย จะได้ถูกนำมาสู่อ้อมอกแห่งความรักของพระเจ้า กลับคืนสัมพันธ์ไมตรีกับพระองค์ตามเดิม

ความจริงเราทุกคนสมควรจะได้รับโทษที่พระองค์ทรงรับนั้น แต่ด้วยความรักอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ไม่ต้องการเห็นคนหนึ่งคนใดพินาศ จึงยอมรับโทษทุกอย่างแทนเรา และทรงนำเราทั้งหลายกลับคืนมาสู่พระบิดา

ข. ชัยชนะจากการสิ้นพระชนม์

พวกเขาตรึงพระเยซูคริสต์ ในวันศุกร์ เวลาเก้านาฬิกาเที่ยง โดยทั่วไปนักโทษที่ถูกตรึงจะต้องทรมานรับความเจ็บปวดครวครว ตากแดด กรำฝน อยู่บนไม้กางเขน เป็นเวลา 2-3 วัน กว่าจะสิ้นชีวิต พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้พระองค์ต้องอยู่ที่ไม้กางเขนแห่งความสาปแช่งนั้นนานเกินไป ในเที่ยงของวันนั้นเกิดมีดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงสามนาฬิกาตอนบ่าย แล้วก็สิ้นพระชนม์ ทันทีที่พระองค์สิ้นพระชนม์ ม่านในโบสถ์ก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง เชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เป็นที่ทราบของทุกคนที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิต พวกอาลักษณ์และผู้ที่เกิดการปองร้ายปลงพระชนม์พระองค์ คงอกสันขวัญหาย นายร้อยที่ยืนเฝ้าสังเกตการณ์อยู่ ถึงกับประกาศว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระราชบุตรของพระเจ้า”

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์จึงมิใช่เป็นการพ่ายแพ้ แต่เป็นการประกาศถึงชัยชนะของพระองค์ ทำให้ชาวโลกทราบว่า พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จมาสิ้นพระชนม์ไถ่ความผิดบาปของมนุษย์ ชัยชนะประการสำคัญที่สุดคือชัยชนะเหนือความบาปที่พระองค์ทรงนำมาสู่มนุษย์ทั่วโลก พระองค์ทรงประกาศชัยชนะนั้น ในวินาทีที่พระองค์วายพระชนม์โดยให้ม่านในโบสถ์ขาดออกเป็นสองท่อนหลังจากมนุษย์ได้กระทำบาป สัมพันธไมตรี ระหว่างมนุษย์กับพระเจาก็ขาดลง มนุษย์ไม่อาจเข้าเฝ้าพระเจ้า ด้วยตนเองต้องอาศัยปุโรหิตเป็นคนกลางเพื่อจะติดต่อกับพระเจ้า พระวิหารในสมัยก่อนมีสองชั้น ชั้นนอกเป็นสถานที่คนทั่วไปสามารถนมัสการพระเจ้าได้ โดยผ่านทางปุโรหิตชั้นในเป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ถูกกั้นด้วยม่านใหญ่จากข้างบนจนจดเบื้องล่าง เป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าจะเสด็จมาพบกับมหาปุโรหิตปีละครั้ง และมีปุโรหิตเท่านั้นที่อาจเข้าไปได้ คนทั่วไปไม่มีโอกาสที่จะได้เข้าเฝ้าพระองค์เลย

บัดนี้ม่านซึ่งกีดกันสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า หรือความบาปได้ถูกทำลายขาดออกเป็นสองท่อน เปิดทางให้มนุษย์ทุกคนเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างอิสระ โดยไม่ต้องผ่านปุโรหิตหรือมนุษย์ผู้หนึ่ง

ผู้ใดอีกต่อไป เราสามารถอธิษฐานติดต่อกับพระองค์ ร้องเพลงขอบคุณสรรเสริญพระองค์ได้ทุกโอกาส
ทุกเวลา ที่เราต้องการ และองค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระมหาบุโรหิต จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ทรง
อธิษฐานเพื่อเราและกล่าวแก้คำฟ้องที่มีมาถึงเรา

โดยเหตุที่พระเยซูคริสต์ ทรงสละพระองค์เอง รับโทษแห่งความผิดบาปเพื่อเรา เมื่อเราเชื่อและ
ต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด โทษแห่งความบาปของเราจึงได้รับการยกเสีย โดยเหตุที่พระองค์
ทรงทำลายเครื่องกีดขวางสัมพันธ์ไมตรีระหว่างเรากับพระเจ้า เราจึงสามารถเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยความ
กล้า และด้วยใจปีติยินดี พระองค์ทรงทำทุกอย่างเพื่อท่านแล้ว ท่านมีหน้าที่ต้อนรับและปฏิบัติตามทุก
อย่างที่พระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อท่าน

การฟื้นคืนพระชนม์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 15:42, 16:14

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้ศึกษาทราบว่าพระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อย่างแท้จริง เรานับว่าการพระเยซูคริสต์ที่ทรงพระชนม์อยู่

ศาสนาคริสต์ กับศาสนาอื่นมีข้อแตกต่างที่สำคัญที่สุดข้อหนึ่ง คือ สมาชิกของศาสนาอื่นกราบไหว้ รูปปั้น และผู้ให้กำเนิดศาสนาของตนที่หาชีวิตไม่แล้ว ส่วนคริสเตียนกราบไหว้พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ แม้พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แต่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ในวันที่สาม มิได้สูญสลายไปดังศาสนาอื่น ๆ การคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ มีความสำคัญต่อคริสเตียนมาก หากพระเยซูคริสต์ไม่คืนพระชนม์การกราบไหว้นับการของเรา ก็ไร้ประโยชน์ การประกาศพระกิตติคุณก็ไร้ความหมาย การพิพากษาจะไม่เกิดขึ้น บำเหน็จรางวัลก็จะไม่มี เรื่องการเป็นขึ้นมาใหม่และเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ก็ไม่ต้องเอ่ยถึง และคริสเตียนก็จะไม่มีชีวิตนิรันดร์ พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราจะหลุดพ้นจากความตายในความบาป พระองค์ทรงคืนพระชนม์ เพื่อเราจะได้ชีวิตนิรันดร์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ต่างมีความสำคัญยิ่งที่เราต้องทำความเข้าใจให้ดี เพื่อเพิ่มเติมความเชื่อและความหวังให้แก่เรา

ก.การสิ้นพระชนม์ (42-47)

มีบางคนกล่าวว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า คงมิได้สิ้นพระชนม์อย่างแท้จริง แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังบันทึกไว้เป็นสิ่งพิสดารอย่างที่ว่า พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ ได้ทรงล้มรสแห่งความตาย เช่นเดียวกับคนทั้งหลาย ท่านมาระโกได้ให้ข้อพิสดารไว้สี่ประการคือ หนึ่ง นายร้อยที่ยืนเฝ้าอยู่ที่กางเขนเมื่อพระเยซูคริสต์ถูกตรึง เห็นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (ดู 15:39) สอง พวกผู้หญิงที่เคยติดตามพระองค์ เฝ้าดูพระเยซูคริสต์ จนพระองค์สิ้นพระชนม์และยังติดตามไปถึงสถานที่ฝังศพ สาม โยเซฟ ชาวอาริมาธาเย ตูลาการผู้เป็นที่นับถือของคนทั้งปวงถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ และเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ของตน แล้วกลับก่อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ สี่ ปีลาตก็ประหลาดใจ ที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์รวดเร็วผิดกว่านักโทษคนอื่น จนสอบถามนายร้อย และทราบแน่ชัดว่า พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์อย่างแท้จริง เราจึงไม่มีข้อสงสัยอันใดว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงล้มรสแห่งความตายเพื่อเราทั้งหลายหรือไม่ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ก็เป็นสิ่งเตือนใจเรา

ทั้งหลายว่าไม่มี “มนุษย์” คนใดรอดพ้นจากความตายไปได้ ไม่ว่าจะเป็นคนมั่งมี ดี ชั่ว มี ยศฐาบรรดาศักดิ์สูงส่งหรือต่ำต้อย ร่างกายแข็งแรงหรืออ่อนแออายุจะยืนยาวหรือสั้น จะต้องพบความ ตายทั้งนั้น พระเยซูคริสต์ในสภาพของมนุษย์ก็ต้องพบกับความตาย ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวและน่า เศร้ายิ่งนัก สำหรับคนทั้งหลาย แต่สำหรับคริสเตียนเราทราบว่าเป็นเบื้องหลังของความตายคือชีวิตนิรันดร์ เกียรติยศ สง่าราศี แม้อาจมีใจโศกเศร้าต่อผู้ที่ล่วงลับไป แต่เราก็ได้รับการปลอบโยนอย่างใหญ่หลวง จากองค์พระเยซูคริสต์ว่า เราจะฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง และทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกลายเป็น ของใหม่นั้นคือความหวังของคริสเตียน ความตายจึงมิได้เป็นความผิดหวังสำหรับคริสเตียนแต่เป็นที่ เริ่มต้นของความหวัง

ข. การฟื้นคืนพระชนม์ ของพระเยซูคริสต์ (16:1-14)

เราได้กล่าวถึงความสำคัญของการคืนพระชนม์ในตอนต้น กระนั้นก็ตาม ยังมีคริสเตียนจำนวน ไม่น้อยที่ปฏิบัติต่อพระเยซูคริสต์ ดูพระองค์สิ้นพระชนม์อยู่ในอุโมงค์ ซึ่งมีอาการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ หากท่านมีความนึกคิดเช่นนั้น ชีวิตคริสเตียนของท่านก็จะมีแต่ความผิดหวัง ความทุกข์โศก ความกลัว ความกังวลใจ ความหงอยเหงา ความพ่ายแพ้ ความน่าอดสูเพราะ “คนตาย” ไม่อาจช่วยอะไรท่านได้ พระเยซูคริสต์ของเรามีได้ทรงอยู่ในหลุมฝังศพอีกต่อไป พระองค์ทรงคืนพระชนม์และทรงพระชนม์อยู่ ฤทธิ์อำนาจความรัก ความเมตตากรุณา และความสัตย์ซื่อของพระองค์ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง บ้านที่กของท่านมาระโกได้บอกให้เราทราบอย่างชัดเจนถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ไว้ดังนี้

1. เหตุการณ์ที่อุโมงค์ฝังศพ ในเช้าวันที่สาม คือวันอาทิตย์หลังจากพระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึง และฝัง สุภาพสตรีสามคน คือมาเรียแม็กดาลา มาเรีย มารดายากอบ และสะโลเม ได้นำเครื่องหอมไปที่ อุโมงค์ เพื่อชโลมพระศพ แต่เมื่ออุโมงค์สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่พวกเขาเห็นและได้ยิน ทำให้พวกเขาทราบ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงคืนพระชนม์แล้ว ประการแรก พวกเขาเห็นก้อนหินใหญ่กลิ้งออกจากปากอุโมงค์ ทั้ง ๆ ที่มีทหารเฝ้ารักษาอย่างแข็งแรง (ดู มัทธิว 27:62-66) เป็นเหตุสุดวิสัยที่จะมีผู้ใดมาขโมยพระศพ ของพระเยซูคริสต์ ประการที่สอง เมื่อพวกเขาเข้าไปในอุโมงค์เห็นที่ประดิษฐานพระศพว่างเปล่า พระ เยซูคริสต์มิได้ทรงอยู่ในอุโมงค์อีกต่อไปแล้ว ขณะที่สตรีทั้งสามเต็มไปด้วยความพิศวงงงงวยอยู่นั้นก็ เห็นทูตสวรรค์นุ่งห่มผ้าขาวสีขาว และได้ยินทูตสวรรค์พูดอย่างชัดเจนว่า ทำไมมาหาพระเยซูคริสต์ที่ สิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วและหาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ ทูตสวรรค์ยังบอกว่า พระเยซู คริสต์ได้เสด็จไปยังแขวงกาลิลี พวกเขาจะพบพระองค์ที่นั่นสุภาพสตรีทั้งสามตกใจกลัวจนตัวสั่น ต่อ สิ่งที่เกิดขึ้น

2. พระเยซูคริสต์ทรงปรากฏตัวให้มาเรียแม็กดาลา เห็นเป็นครั้งแรกนี้เป็นเรื่องน่าคิด ขณะนั้น เหล่าสาวกยังมีชีวิตอยู่ ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงปรากฏตัวให้เปโตรหรือยอห์นหรือยากอบหรืออัคร

สาวคนหนึ่งคนใดให้เห็นก่อน ในฐานะที่เป็นอัครสาวก และติดตามพระองค์มาเป็นเวลาถึงสามปีเต็ม ตรงกันข้ามกับนางมาเรียแม็กดาลา ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นเพียงหญิงคนชั่ว มีผีร้ายเจ็ดตนสิงอยู่ ถ้าท่านหวนกลับไปพิจารณาดู สิ่งที่มาเรียกระทำ ท่านก็จะหายข้องใจ

ในวันที่พระเยซูคริสต์ทรงถูกตรึงได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เหล่าสาวกทั้งหลาย ได้ละทิ้งพระองค์หนีจากพระองค์ไป ด้วยเกรงกลัวอันตรายนางมาเรียและสุภาพสตรีอีกบางคนซึ่งเคยรับใช้พระเยซูคริสต์ในครั้งก่อน ได้เฝ้าดูพระเยซูคริสต์จนวินาทีสุดท้ายที่พระองค์ทรงวายพระชนม์ และยังอุทิศหัวใจติดตามคุณสถานที่ฝังพระศพของพระองค์ โดยไม่เกรงกลัวต่อภัยอันตราย หรือการถูกเยาะเย้ยถากถางแต่ประการใด รุ่งเช้าของวันอาทิตย์นางมาเรียและเพื่อนอีกสองสามคนได้เป็นพวกแรกอีกที่ได้ไปยังอุโมงค์ฝังศพเพื่อขโมยพระศพของพระองค์ หากเป็นการเยี่ยมชมหรือขโมยพระศพของคนธรรมดา คงไม่มีอะไรน่าแปลกใจนัก แต่ขณะนั้นพระเยซูคริสต์ทรงเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ในฐานะนักโทษที่ชั่วร้ายที่สุดคนหนึ่งเป็นที่รังเกียจและเป็นคู่แข่งสาปของคนที่ทั้งหลายแม้เปโตรเองก็ยังปฏิเสธพระองค์ นางมาเรียเป็นเพียงสุภาพสตรีที่อ่อนแอคนหนึ่งจะมีความกล้ามากมายเช่นนั้นไม่ได้ หากไม่ใช่เพราะความรัก ความเคารพนับถือ ความศรัทธาของเธอที่มีต่อพระเยซูคริสต์ แม้ใคร ๆ จะละทิ้งจะรังเกียจพระองค์ มาเรียก็ยังรักพระองค์ตามเดิม ความรักของมนุษย์สิ้นสุดที่หลุมฝังศพ แต่ความรักของมาเรียมิได้เสร็จสิ้นเพียงเท่านั้น ความรักของมาเรียน่าจะทำให้เหล่าอัครสาวกและคริสเตียนปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าสุภาพบุรุษที่แข็งแรงทั้งหลายต้องอับอายขายหน้า มีน้ำเต้า ที่พระเยซูคริสต์ทรงปรากฏตัวให้มาเรียเห็น เป็นคนแรก “ด้วยว่าผู้ที่ให้เราเกิดดิยส เราจะให้เกียรติยศแก่ผู้นั้น” (1 ซามูเอล 2:30)

3. พระเยซูคริสต์ทรงปรากฏแก่ศิษย์สองคน ขณะเมื่อเขากำลังเดินทางอยู่ศิษย์ทั้งสองไปบอกให้คนอื่น ๆ ทราบ แต่ไม่มีใครเชื่อ

4. ขณะเมื่อเหล่าสาวกสิบเอ็ดคน นั่งรับประทานอาหารอยู่ในห้องที่ปิดประตูลงกลอนอย่างมิดชิดด้วยความกลัวพระองค์ทรงปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น และทรงตีความสงสัยและความใจแข็งกระด้างของพวกเขา

การสำแดงพระกายของพระองค์ นอกจากเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เราทราบว่าพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์อย่างแท้จริงแล้ว ยังเป็นสิ่งหนุนน้ำใจให้คริสเตียนทุกคนมีความเชื่อ และความมั่นใจในพระองค์มากยิ่งขึ้น ทำให้เราทราบว่าพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง แม้เหล่าสาวกจะตกใจกลัวและละทิ้งพระองค์ แม้เปโตรจะปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้ง พระเยซูคริสต์ก็ยังทรงรักพวกเขา เป็นห่วงพวกเขา ก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับสู่เมืองสวรรค์ประทับเป็นสง่า ณ เบื้องขวาของพระบิดาพระองค์ทรงปรากฏพระกายให้เหล่าสาวกเห็นหลายครั้ง ซึ่งมีได้บันทึกอยู่ในพระธรรมมาระโก เพื่อหนุนใจ ปลอบโยนใจ แสดงให้พวกเขาทราบว่า พระองค์ไม่เคยละทิ้งเขา การคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ก็น่าจะเป็นสิ่ง

เดือนใจคริสเตียนทั้งหลาย มิให้ตกอยู่ใต้อำนาจของความกลัว ความกังวล ความท้อถอย และความหมดหวัง เพราะพระเยซูคริสต์ที่เรากราบไหว้วันมีสการยังทรงพระชนม์อยู่พระองค์ทรงสามารถได้ยิน และตอบคำอธิษฐานของท่าน พระองค์ทรงสามารถช่วยเหลือท่านในยามที่ท่านต้องการและร้องทูลขอต่อพระองค์ ไม่มีอะไรยากเกินไปจนพระองค์ไม่อาจทำได้

การเสด็จกลับสู่สวรรค์

ข้อพระธรรมประจำบทเรียน มาระโก 16:15-20

จุดมุ่งหมาย เพื่อหนุนใจให้ผู้ศึกษาเป็นพยานเพื่อพระเยซูคริสต์

บทเรียนวันนี้ เป็นบทเรียนสุดท้ายสำหรับชุดนี้ ตั้งแต่บทที่หนึ่งจนถึงบทเรียนอาทิตย์ก่อน เราได้เรียนรู้ถึงพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์โดยสังเขป เชื่อว่าคงจะช่วยให้ท่านมองเห็น พระเมตตาและความรักของพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้น พระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่สิ้นพระชนม์เพื่อเราจะไม่ต้องตายในการพิพากษาไม่เพียงแต่ฟื้นพระชนม์เพื่อเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์เท่านั้น หากยังเสด็จกลับสู่สวรรค์ประทับเป็นสง่า ณ เบื้องขวาพระบิดา เพื่อวันหนึ่งเราจะได้รับสง่าราศี ร่วมกับพระองค์บทเรียนวันนี้กล่าวถึงการเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์ ก่อนพระองค์จะถูกรับขึ้นไปยังเมืองสวรรค์ พระองค์ตรัสสั่งสาวกเป็นครั้งสุดท้าย ให้ออกไปเป็นพยานแก่ชาวโลก ให้รับเชื่อพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เนื่องจากคำสั่งนี้มีความหมายสำคัญยิ่ง ต่อคริสเตียนทุกคน เราจะศึกษาเป็นตอน ๆ เพื่อให้เข้าใจอย่างแท้จริง

ก “ท่านทั้งหลาย จงออกไปทั่วโลกประกาศพระกิตติคุณแก่มนุษย์ทุกคน”

ประโยคนี้อาจแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ ได้สี่ประการ

1. “ท่านทั้งหลาย” คำว่า ท่านทั้งหลายไม่เพียงแต่หมายถึงเหล่าสาวกซึ่งอยู่กับพระเยซูคริสต์ขณะที่พระองค์กำลังจะเสด็จกลับสู่สวรรค์เท่านั้น หากยังหมายถึงคริสเตียนทุกยุคทุกสมัย และทุกคนอีกด้วย คริสเตียนในสมัยก่อนต่างเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพระเยซูคริสต์ ออกไปประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ จนพระกิตติคุณแผ่ออกไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว แม้พวกเขาจะเผชิญการขัดขวางข่มเหงรังแก แต่ไม่มีใครที่ถอยถอยเกรงกลัว หากคริสเตียนทุกคนตระหนักถึงคำสั่งนี้และช่วยกันประกาศพระกิตติคุณเชื่อว่าในไม่ช้าพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศจะต้องได้ยินข่าวประเสริฐ และคนเป็นจำนวนมากจะได้รับความรอด “ท่านทั้งหลาย” เป็นภาชนะ และเครื่องมือที่สำคัญยิ่งของพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ต้องการท่าน

2. “ออกไปทั่วโลก” ในที่นี้มีได้หมายความว่า ท่านจะต้องออกเดินทางไปเป็นพยานทั่วโลก ด้วยตัวของท่านเองนั่นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ท่านมีหน้าที่เป็นพยานต่อคนในท้องถิ่น คนในครอบครัวญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ หากคริสเตียนทุกคนปฏิบัติตามที่ว่านี้ พระกิตติคุณก็จะแผ่ออกไปทั่วโลก ท่านไม่

เพียงแต่สามารถเป็นพยานด้วยปากของท่านเท่านั้น ท่านยังสามารถอธิษฐานเพื่อคนทั่วโลก อธิษฐานเพื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าที่นำพระกิตติคุณไปตามสถานที่ต่าง ๆ ช่วยเหลือเขาทางฝ่ายกำลังกาย กำลังใจ หรือกำลังทรัพย์

3. “ประกาศพระกิตติคุณ” แท้จริง การประกาศพระกิตติคุณไม่ใช่เป็นการยากลำบากอย่างที่เรเคยนึก “กิตติคุณ” หมายถึง “ข่าวแห่งความยินดี” หรือ “ข่าวดี” เกี่ยวกับทางแห่งความรอดของพระเยซูคริสต์ ดูข่าวดีอื่น ๆ ที่ท่านต้องการประกาศให้คนอื่นทราบ

วันหนึ่งเจลิมไปเยี่ยมเพื่อนของเขาเพื่อนของเขาบอกว่า “ผมรู้สึกแสบตาและปวดหัว ขณะอ่านหนังสือ ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร” เจลิมพูดขึ้นทันที “สงสัยสายตาไม่ค่อยดี ไปหาแพทย์สมพรสิ ครั้งหนึ่งผมก็เป็นอย่างคุณ ผมไปหานายแพทย์สมพรครั้งเดียวเท่านั้น ท่านให้ยาและคำแนะนำบางประการแก่ผม ต่อมาไม่นานตามผมก็หายเป็นปกติ

พระเยซูคริสต์ของเรา ประเสริฐยิ่งกว่าใคร ๆ ในโลก พระองค์ทรงช่วยให้หลุดพ้น จากทาสแห่งความบาปประทานชีวิตนิรันดร์ และสันติสุขให้เรา เราควรภูมิใจที่จะประกาศข่าวดีให้เพื่อน ๆ ทราบ ดังอาจารย์เปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอาย ในเรื่องกิตติคุณของพระคริสต์”

4. “แก่นมนุษย์ทุกคน” กิตติคุณของพระเยซูคริสต์มิได้มีไว้สำหรับ ญาติพี่น้อง หรือเพื่อน ๆ ที่ท่านรักและรู้จักเท่านั้น มีไว้สำหรับ “ทุกคน ทั้งเด็ก” ผู้ใหญ่ คนชรา คนเจ็บป่วย คนพิการ คนแข็งแรง คนยากจน เศรษฐี คนทุกชาติ ทุกภาษา ทุกชั้น ทุกวรรณะ ฉะนั้นท่านจึงสามารถประกาศ พระกิตติคุณได้ทุกหนทุกแห่ง ทุกเวลา ตามถนนหนทางในโรงเรียน ในสถานที่ที่ท่านทำงาน ในบ้าน โปรดจำได้ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ท่านออกไป ประกาศพระกิตติคุณแก่นมนุษย์ทุกคน

ข. “ผู้ใดได้เชื่อ และรับบัพติศมาแล้ว ผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ”

นี่เป็นเหตุผลสำคัญ ที่ท่านต้องออกไปประกาศ พระกิตติคุณเพราะ

1. “ผู้ใดได้เชื่อ และรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นก็จะรอด” ความรอดของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความเชื่อของเขามีสื่อพระเยซูคริสต์ ผู้ใดเชื่อผู้นั้นก็จะรอด จะเชื่อแทนกันไม่ได้ ดูรับประทานอาหาร ผู้ใดรับประทานผู้นั้นก็จะอิ่ม บิดาจะรับประทานอาหารแทนบุตรไม่ได้ฉันใด บิดาก็จะเชื่อแทนบุตรมิได้ฉันนั้น “แต่คนที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ เขาจะร้องขอพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อคนยังไม่ได้ยินถึงพระองค์เขาจะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีใครประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้” (โรม 10:14)

ในที่นี่ได้กล่าวถึงการ “รับบัพติศมา” ด้วย แม้การรับบัพติศมาจะมีได้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดจะทำให้เราได้รับความรอด เพราะเรารอดได้ด้วยความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ (ดูเอเฟซัส 2:8) หากท่านได้รับศีลบัพติศมา เป็นสมาชิกของคริสตจักร ได้ร่วมประชุมนมัสการ แต่ถ้ามิได้เชื่อในองค์พระเยซู

คริสต์อย่างแท้จริง ท่านก็ไม่อาจรอดได้ ทั้งนี้มิได้หมายความว่า การรับศีลล้างบาปเป็นสิ่งสำคัญ ในทางตรงกันข้าม การรับศีลล้างบาปเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง พระเยซูคริสต์ตรัสว่าผู้ที่ “เชื่อ” และรับ “บาปพิศมา” ผู้นั้นจะรอด อาจจะมีทางเป็นไปได้ ที่ผู้หนึ่งผู้ใดรับศีลแล้วแต่ยังไม่ได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ มิได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง แต่คนที่เชื่ออย่างแท้จริงต้องมีความยินดีที่จะรับศีลล้างบาป เพราะการรับศีลล้างบาป เป็นการประกาศรับพระนามของพระเยซูคริสต์ในที่เปิดเผยว่า เขายินดีกลับใจใหม่ ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ชีวิตเก่าที่เต็มไปด้วยความผิดบาป ได้ตายและถูกฝังร่วมกับพระเยซูคริสต์แล้ว บัดนี้เขาได้เป็นขึ้นมาใหม่ได้รับชีวิตใหม่ ซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์ร่วมกับพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เขาจะเป็นของพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ นี่คือความหมายของการรับศีลล้างบาป

2. “แต่ผู้ใดไม่เชื่อ จะต้องปรับโทษ” พระเยซูคริสต์ได้ทรงวางโทษไว้แล้วสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อในพระองค์ (คูวีวรรณ์ 20:11-15) ยังมีคนจำนวนนับไม่ถ้วนบ้างเป็นคนที่เรารักมากที่สุด บ้างเป็นเพื่อน ใกล้ชิดของเรา บ้างเป็นญาติพี่น้องของเรา ที่ยังไม่ได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ เราจะปล่อยให้เขาไปให้เขาเดินไปสู่ความพินาศนั้นอย่างไรได้ จงประกาศข่าวประเสริฐให้เขาฟัง ขณะที่ยังมีโอกาสอยู่ การรอช้าและลังเลใจ อาจนำความเสียหายอย่างใหญ่หลวงมาสู่ท่าน

ก. “มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น”

พระเยซูคริสต์ มิได้ทรงให้เราออกไปอย่างมือเปล่า แต่พระองค์ประทานฤทธิ์อำนาจ ให้แก่ทุกคนที่ยินดีทำตามคำสั่งของพระองค์ คริสเตียนจำนวนมากอยากจะได้เห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้า พระองค์ยังทรงกระทำการอัศจรรย์อยู่ การอัศจรรย์ที่ใหญ่ยิ่งที่สุดที่พระองค์ ทรงกระทำอยู่ทุกวันคือ การอัศจรรย์ที่เปลี่ยนแปลงจิตใจของมนุษย์ คนจำนวนนับไม่ถ้วนเมื่อได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว ชีวิตของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ ครั้งหนึ่งเขาเต็มไปด้วยความทุกข์กังวล ความหวาดกลัวในชีวิต บ้างก็เป็นคนชั่วร้ายใจอำมหิต บ้างก็ข่มเหงรังแกบุตรของพระเจ้า แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์เขาได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ เขาได้รับความสุข ความสมหวังในพระองค์ จิตใจเต็มไปด้วยความรักความเมตตา ร้อนรนช่วยเหลือพระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการอัศจรรย์ที่ใหญ่ที่สุด

เมื่อพระเยซูคริสต์ ได้ตรัสสั่งเหล่าสาวกเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็เสด็จกลับสู่สวรรค์ ประทับ ณ เบื้องขวาของพระบิดา แต่หาได้หมายความว่าพระองค์ทรงละทิ้งเราไว้ในโลกนี้ตามลำพังไม่ พระองค์ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในโลกให้แก่คริสเตียนทุกคน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสามารถสถิตอยู่กับเราทั้งหลาย ในสถานที่ทุกแห่งทุกเวลา ทรงช่วยเหลือเรา ทรงนำเรา ทรงคุ้มครองรักษาเรา และทรงอวยพรเราว่าที่น่าตื่นเต้นยินดีที่สุด สำหรับเราทั้งหลายก็คือ ในวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกและจะเสด็จมาในไม่ช้านี้ ก่อนพระองค์จะจากไป พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลาย จง

ออกไปทั่วโลกประกาศกิตติคุณแก่นุญษ์ทุกคน” เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์ก็จะตรัสถามว่า ท่านได้ทำตามคำสั่งของเรามากน้อยเพียงใด? ท่านได้ทำอะไรบ้าง เพื่อช่วยในการเผยแพร่พระกิตติคุณของเรา” ท่านจะตอบพระเยซูคริสต์ประการใด